

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τριμηνιαίον περιοδικόν πνευματικῆς οἰκοδομῆς

Υπεύθυνος: Στυλ. Κωνσταντῆνος, Ἑρμού 34, Τηλ. 266.755

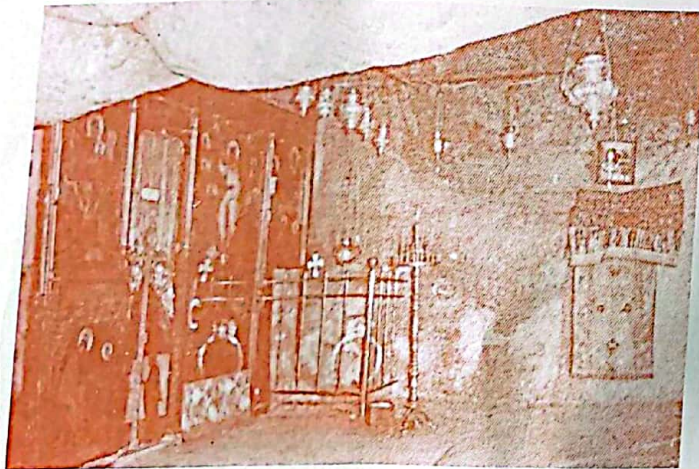
Ἔτος 12ον	8η Ἐπανεκδόσις Τεύχους 22	Καλοκαίρι Θεσσαλονίκη 1992	Συνδρομή προαιρετική
-----------	------------------------------	-------------------------------	-------------------------

Ἐπιτομή Ἑρμηνείας τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Εὐαγγελ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

«Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφός ὑμῶν καὶ συγκοινωνός ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος λεγούσης· ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ Ἐκκλησίαις...» (Ἀποκ. 1, 9-11).

«Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὃ γάρ καιρὸς ἐγγύς» (Ἀποκ. 1, 3).

Τό σπήλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς Πάτμον

«... Σέ ἐποχή πού ἡ θρησκευτική πίστη ἔχει ἀτονίσει καί πού αἰῶνες ἀξίες ἔχουν ἀνατραπεῖ μετά ἀπό δύο παγκοσμίους πολέμους πού οἱ προεκτάσεις τους φθάνουν στίς μέρες μας στίς τοπικές αἱματηρές συρράξεις μέ ὄλη τους τήν ἀθλιότητα καί τή φρίκη, πού εἶναι συνέπειες τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητας καί τῆς στροφῆς τῆς πρὸς τόν ἀντίχριστο, εἶναι ἀνάγκη, γιά τήν εὐτυχία σου, νά σκεφθεῖς τό Θεό. Τό Θεό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ παντοδύναμος δημιουργός, ὁ παντοκράτορας, τό ΑΛΦΑ καί τό ΩΜΕΓΑ, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψη, ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῶν πάντων, ὁ ἀδέκαστος κριτής, ὁ τελικός νικητής στόν ἀγώνα ἐναντίον τοῦ ἀντιχριστοῦ καί τῶν ὀργάνων του...».

(Ἀπόσπασμα ἀπό εἰδικόν φύλλον πού διανέμεται εἰς τοὺς προσκυνητάς τοῦ Ἱεροῦ Σπηλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως).

«Μέγας κρημνός καί βάραθρον, τῶν Γραφῶν ἡ ἄγνοια. Μεγάλη προδοσία σωτηρίας, τό μηδέν ἀπό τῶν θείων εἰδέναί νόμων. Τοῦτο καί αἰρέσεις ἔτεκε. Τοῦτο βίον διεφθαρμένον εἰσήγαγε, τοῦτο τά ἄνω κάτω πέποίηκεν»

(Ἅγιος Χρυσόστομος)

Ἐπιτομή Ἑρμηνείας τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Εὐαγγελ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

π. Ἀθαν. Μυτιληναίου

Σὺν Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ

Εἰσαγωγή

Ἀδελφοί μου,

Θά πρέπει ἀσφαλῶς μέ πολύ δέος καί προσευχή συνεχῆ νά προσεγγίξῃ κανεῖς τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγίαν Γραφήν, καί ἐιδικώτερα τό προφητικώτατον Βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ δυσκολία μάλιστα νά ἀποδοθῇ μία συντομωτάτη περίληψις τοῦ ὅλου Βιβλίου μέσα σέ δύο Ὁμιλίαις, εἶναι προφανής.

Ὅμως, ἐπικαλούμενοι τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, θά προσπαθήσωμε, ὀση δύναμις, κάτι νά προσφέρωμε διά τήν οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Πρὶν ὁμως προχωρήσωμε, θά ἐπιθυμοῦσα νά σημειώσω ὅτι καμία ὑποκειμενική ἐρμηνεία δέν θά χρησιμοποιοθῇ παρά μόνον ὅ,τι εἶναι κατατεθειμένον εἰς τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρέπει ἀκόμη νά τονισθῇ, ὅτι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὀφείλει νά μελετᾷ τοῦτο τό βιβλίον κατὰ τήν ρητὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου: «ὁ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καί πέμψον ταῖς ἐπτά Ἐκκλησίαις... καί μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ Βιβλίου τούτου ὁ καιρὸς γάρ ἐγγύς ἐστίν» (Ἀποκ. 1, 11, 22, 10).

Μέσα εἰς τό Βιβλίον αὐτό θά προσπαθῇ ὁ πιστός «νά καταμανθάνῃ τούς καιρούς καί νά ἀναμένῃ τόν ἄχρονον, τόν ἀόρατον, τόν δι' ἡμᾶς ὀρατόν» (Ἀγ. Ἰγνατίου, Πρὸς Πολύκαρπον, ΙΙΙ) κατὰ τόν Ἀγ. Ἰγνατίον.

Ὁ πειρασμός, νά καθορίξῃ, ὁ ἀναγνώστης τοὺς χρόνους ἐκβάσεως τῶν περιγραφομένων προφητειῶν, περιορίζεται ἀπό τόν θεμελιακόν ὄρον ἐρμηνείας τῶν προφητειῶν πού θέτει ὁ Ἀγ. Εἰρηναῖος: «Ἀσφαλέςτερον καί ἀκινδυνότερον τό περιμένειν τήν ἐκβασιν τῆς προφητείας ἢ τό κάταστοχάζεσθαι καί ἀπομαντεύεσθαι» (Κατὰ Αἰρέσ. V 30,2).

Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, φορητή εικόνα 16ου αιώνας Έρεās
Μονής Κουτλουμουσίου

Άπολυτίκιον Άγ. Ιωάννου Θεολόγου. Ήχος β΄

Άπόστολε Χριστῶ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον ρῦσαι λαόν
ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίποντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει
καταδεξάμενος· ὄν ἰκέτευε Θεολόγε, καί ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν δια-
σκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ἡ μνήμη του τελείται 8ην Μαΐου καί 26ην Σεπτεμβρίου.

Καί πού συμπληρώνει ὁ Άγ. Άνδρέας Καισαρείας: «Ὁ χρόνος
ἀποκαλύψει καί ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν».

Ἡ Άποκάλυψις εἶναι τό ἔσχατον Βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης
ἀλλά καί ὀλοκλήρου τῆς Άγ. Γραφῆς.

Άποτελεῖ τήν κατακλιδα τῆς καί ἔχει ἰκανή ἀντιστοιχία μέ τό
πρῶτον Βιβλίον, τήν Γένεσιν μέ τήν ὁποῖαν συνιστᾶ τόν ἀξονα:
Πτώσις – Σωτηρία.

Έτσι, ἄν ἡ Γένεσις μᾶς περιγράφει τήν Δημιουργίαν τοῦ Κόσμου,
τοῦ Άνθρώπου καί τήν πτώσιν του, ἡ Άποκάλυψις μᾶς περιγράφει
προφητικά τήν πορείαν τῆς Έκκλησίας καί τῆς Δημιουργίας μέσα εἰς
τόν χρόνον, τήν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀναδημιουργίαν τοῦ
κτιστοῦ ὄρατοῦ κόσμου καί τήν αἰώνιαν των δόξαν.

Ἡ Άποκάλυψις περιέχει ἐν συντομίᾳ ὀλόκληρον τό Μυστήριον
τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἀπό τῆς Ένανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ-
που ἡ Γυνή – Θεοτόκος μέ τό ἄρρεν παιδίον, τόν Ἰησοῦν καταδιώκε-
ται καί τῆς ὁποίας τό ἄρρεν παιδίον ἀρπάζεται εἰς τόν Οὐρανόν, δηλα-
δή ἡ Ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ.

Άναφέρεται εἰς τήν Ἰδρυσιν ἐπί τῆς γῆς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
δηλ. τῆς Έκκλησίας, τήν ἱστορικὴν τῆς παρουσίαν καί τήν παγκο-
σμίαν ἐπέκτασίν τῆς.

Τήν ἐξέλιξιν τῆς πάλης τῆς μέ τάς ἀντιθέους δυνάμεις, τάς ἐσχά-
τους πληγὰς πού θά ἐπιπέσουν εἰς τήν ἀμετανόητον ἀνθρωπότητα.

Τέλος, εἰς τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου, τήν τελικὴν συντρι-
βήν του, τήν Δευτέρα Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς Κριτοῦ, τήν ἀνά-
στασιν ὄλων τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, τήν τελικὴν Κρίσιν, τήν αἰώνιαν
τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν, τήν αἰώνιαν δόξαν τῶν πιστῶν, τήν ἀποκάλυ-
ψιν τῆς Καινῆς Ἱερουσαλήμ, – τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ἀνακαίνι-
σιν τοῦ ὄρατοῦ κτιστοῦ κόσμου, τήν αἰώνιαν κοινωνίαν τῶν θεωμέ-
νων πιστῶν μετά τοῦ Χριστοῦ.

Κεντρικὴ ἰδέα τοῦ Βιβλίου παραμένει πάντοτε ἡ Δευτέρα τοῦ Χρι-
στοῦ Παρουσία.

Κύριον θέμα, ὁ ἀγών τῆς Έκκλησίας κατὰ τῶν ἀντιθέων δυνάμε-
ων μέ νικηφόρον ἔκβασιν τῆς Έκκλησίας.

Όλα αὐτά καταγράφονται μέ ὀράματα, παραστάσεις καί εἰκόνες
πού ἀποτελοῦν τήν συμβολικὴν γλῶσσαν τοῦ Βιβλίου.

Ἡ Άποκάλυψις, ὡς προφητικόν Βιβλίον ἀποκαλύπτει ὄχι μόνον
τά μέλλοντα ἀλλά καί τά παρόντα σέ σχέσι μέ τόν χρόνον καταγραφῆς
τῆς.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος σημειώνει εἰς τόν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὁ ὁ-
ποῖος εἶναι καί ὁ καταγράψας τήν Άποκάλυψιν εἰς τήν νῆσον Πά-
τμον: «Γράψον οὖν ἃ εἶδες, καί ἃ εἰσι καί ἃ μέλλει γίνεσθαι μετά ταῦ-
τα» (Άποκ. 1, 19).

Ὁ σκοπός τοῦ Βιβλίου εἶναι ἡ προπαρασκευὴ τῶν πιστῶν ἐν ὄψει
τῶν ἐπερχομένων θλίψεων, καί ἡ παρηγορία τους διὰ τήν ἀγαθὴν ἔκ-
βασιν τοῦ ἀγῶνος.

Πρό παντός όμως ή προειδοποιήσις τους διά τας άναμενομένας θλίψεις ώστε να μή σκανδαλισθοῦν καί θεωρήσουν τήν Ἐκκλησίαν άσθενή καί άνυπεράσπιστον, τόν δέ Ἰησοῦν ως μή ένδιαφερόμενον διά τήν Ἐκκλησίαν του.

Κάτι παρόμοιον συνέβη καί μέ τό επικείμενον Πάθος τοῦ Χριστοῦ όταν οἱ Μαθηταί είδοποιοῦνται, άκριβῶς διά να μή σκανδαλισθοῦν, καί να έννοήσουν άργότερα δι τόν Πάθος ήτο έκούσιον.

Ἔτσι, δέν πρέπει να ίδοῦμε τήν Ἀποκάλυψιν μέ τήν στενήν έννοιαν τής προφητείας αλλά σάν ένα Βιβλίον πού έρχεται να ένισχύση, να παρηγορήση, να άνορθώση, να είδοποιήση, να έπισημάνη, ιδιαίτέρως σε έποχές πού τό θρησκευτικόν αίσθημα είναι χαμηλόν.

Είναι ένα ζωντανόν Βιβλίον, μέ πολλήν καί άνέκφραστον χάριν καί δροσερότητα.

Είναι ένα άληθινόν άριστούργημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἔχει ένότητα, συμμετρίαν, εὔρυθμίαν, δύναμιν λόγου, πλοῦτον χρωμάτων καί τόνων, ποικιλίαν θεμάτων, πλαστικότητα, ζωηρότητα, παραστατικότητα.

Είναι θεολογικώτατον, άφυπνιστικόν συνειδήσεων, συναρπαστικόν, μέ σκηνικά τόν οὔρανόν καί τήν γήν, καί χρόνον άνελίξεως, τήν παγκόσμιον ιστορίαν καί τήν αιώνιότητα.

Δι' αυτό καί άποτελεῖ λάθος έρμηνευτικόν να θέλωμε να έρμηνεύσωμε τό Κείμενόν του μέ βάσι ένα τόπον, όπως ή Ἑλλάδα, ή Κων/πολις, ένα ρεύμα, όπως ο Μωαμεθανισμός, ο Κομμουνισμός, ή μίαν χρονικήν περίοδον, όπως ή τεσσάρων αίωνων Τουρκική Κατοχή, ο εικόστος αίων κλπ.

Ἄλα βεβαίως αυτά, περιέχονται εις τόν όπτικόν όρίζοντα τοῦ Βιβλίου τής Ἀποκαλύψεως, αλλά δέν έξαντλεῖται μέ αυτά.

Ἔνα άκόμη σημεῖον πρέπει να άναφερθῆ.

Πότε άρχίζει τό Βιβλίον τής Ἀποκαλύψεως να πληροῦται;

Πρέπει να σημειώσωμε δι δέν περιορίζεται μόνον εις τήν έποχήν τοῦ ήρου συγγραφέως οὔτε εις τά έσχατα τής ιστορίας, αλλά άρχίζει από τήν στιγμήν πού συγγράφεται.

Κάθε τί πού πραγματοποιῆται είναι προανάκρουσμα έπομένων γεγονότων μέ τελικήν έξβασιν τά περί τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου.

Ἄρθόδοξοι έρμηνευταί, όπως ο Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρίας, άναζητοῦν εις τήν Ἀποκάλυψιν, τήν ιστορικήν, τήν ήθικήν, τήν θεολογικήν καί μυστικήν διάστασιν τοῦ ήρου κειμένου.

Ἡ ιστορική διάστασις, είναι εκείνο πού ήδη συμβαίνει ή πρόκειται να συμβῆ, όπως οἱ Ἐπτά Ἐκκλησίες τής Μ. Ἀσίας, τά έσχατα, ο Ἄντίχριστος, ή Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία.

Ἡ ήθική διάστασις, είναι ο,τι δύναται να διδάξη, να επανορθώση, να διατηρήση, να έλέγξη, να τιμωρήση, να παρηγορήση.

Ἡ μυστική καί θεολογική διάστασις είναι ή εὔρεσις βαθυτέρου νοήματος καί μηνύματος τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν άνθρωπον πού θά άναπτύχῆ μία προσωπική σχέσις ανθρώπου καί Θεοῦ, όπως καί όλες οἱ ένέργειες τοῦ Θεοῦ μέσα εις τήν ιστορίαν καί τήν Δημιουργίαν πού εκφράζουν τήν σοφίαν, τήν δύναμιν καί τήν αγάπην τοῦ Θεοῦ.

Μετά από τήν σύντομην αὐτήν Εἰσαγωγήν, μπορούμε τώρα να ίδοῦμε πολύ περιληπτικά καί σε κάποιες ένότητες τήν έρμηνείαν τοῦ ήρου Κειμένου τοῦ Βιβλίου τής Ἀποκαλύψεως.

«Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ήν έδωκεν αὐτῷ ο Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι έν τάχει, καί έσήμανεν άποστείλας διά τοῦ άγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ, ος έμαρτύρησε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οσα είδε.

Μακάριος ο άναγινώσκων καί οἱ άκούοντες τούς λόγους τής προφητείας καί τηροῦντες τά έν αὐτῇ γεγραμένα ὁ γάρ καιρός έγγύς» (Ἄποκ. 1, 1-3).

Μέ αὐτή τήν θαυμασίαν εἰσαγωγικήν έπιγραφῆν άρχίζει τό Βιβλίον.

Διακρίνεται διά τόν έπίσημον τόνον της, υπενθυμίζουσα τήν έπιγραφῆν τῶν προφητικῶν βιβλίων τής Παλαιᾶς Διαθήκης.

Φανερώνεται ο χαρακτήρ τοῦ Βιβλίου ως «Ἀποκάλυψις».

Δηλώνεται τό κύρος καί ή άυθεντία τοῦ Βιβλίου διότι πηγῆ του είναι ο Θεός καί ο Ἰησοῦς Χριστός, είτε προσωπικῶς είτε δι' άγγέλου.

Τονίζεται, όπως καί καθ' όλον τό μήκος τοῦ Βιβλίου, δι «ο καιρός έγγύς».

Παρατηροῦμεν δι όλες οἱ προφητείες εις τήν Παλαιάν Διαθήκην, δέν δείχνουν σύντομη χρονικά τήν έξβασίν τους, ένῶ έδῶ κατά κόρον τονίζεται δι ο χρόνος έξβάσεως όλων τῶν γεγραμμένων είναι σύντομος.

Ἀπό τήν έποχήν τοῦ Ἀβραάμ έως τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ παρήλθον 2100 χρόνια, καί οἱ προφητείες διά τόν Χριστόν δέν δείχνουν βιασύνη εκπληρώσεως.

Διά τήν Δευτέραν όμως Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ δείχνουν βιασύνην εκπληρώσεως.

Καί έχουν παρέλθῃ 2000 χρόνια.

Μήπως τό τέλος τής ιστορίας είναι κοντά;

Μετά από τήν έπιγραφικήν Εἰσαγωγήν, άποτείνεται πρὸς τας Ἐπτά Ἐκκλησίας τής Μ. Ἀσίας, πρὸς τας όποιās καί άποστέλλει, κατ' έντολήν τοῦ Χριστοῦ, τό Βιβλίον τής Ἀποκαλύψεως, πού τελικά παίρνει έπιστολικόν χαρακτήρα.

Περιγράφει έν συνεχείᾳ τό ιστορικόν τής καταγραφῆς τοῦ Βιβλίου:

«Εγώ Ἰωάννης... ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ... Ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος λεγούσης· ὁ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ Ἐκκλησίαις, εἰς Ἐφέσον καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα καὶ εἰς Σάρδεις καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς Λαοδίκειαν» (Ἀποκ. 1, 9-11).

Καὶ ἐπιστρέφει, ὅπως διηγῆται, νὰ ἴδῃ ποιὸς ὁμιλεῖ, καὶ βλέπει ἑπτὰ χρυσῆς λυχνίες πού ἀνάμεσά τους περιεπάτει κάποιος ὁμοιος μὲ ἄνθρωπον, ντυμένος ποδήρη χιτῶνα μὲ χρυσοῦ ζώνη.

Τὰ μαλλιά του ἦσαν λευκά σάν τὸ χιόνι καὶ τὰ μάτια του σάν φλόγες πυρός.

Τὰ πόδια του σάν χαλκολίβανος καὶ ἡ φωνή του σάν ἤχος ἀπὸ τὴν πτώσιν πολλῶν ὑδάτων.

Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατοῦσε ἑπτὰ ἀστέρια, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξεπορεύετο μιά κοφτερὴ δίκοπη ρομφαία.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν λαμπερό σάν τὸν μεσουρανοῦντα ἥλιον.

Καὶ ἐγώ, συνεχίζει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής, ἔπεσα χάμω σάν νεκρός.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ ἤγγισε καὶ μοῦ λέγει: «Μὴ φοβοῦ· Ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, καὶ ἔχω τὰς κλείς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου.

Γράψον οὖν ἅ εἶδες, καὶ ἅ εἰσι καὶ ἅ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα» (Ἀποκ. 1, 17-19).

Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ ἀποκαλυπτόμενος;

Ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος.

Τὰ ἑπτὰ ἀστέρια, εἶναι οἱ ἑπτὰ Τοπικὲς Ἐκκλησίαι τῆς Μ. Ἀσίας πού προαναφέραμε.

Φυσικά, ἐπειδὴ δὲν εἶναι οἱ μόνες οὔτε καὶ οἱ μεγαλύτερες, διαυτὸ ὑπὸ τὸν σχηματικὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ, νοεῖται ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία πρὸς τὴν ὁποῖαν στέλλει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἑπτὰ Ἐπιστολές, ἡ ἑπτὰ πτυχές πού ἀφοροῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Οἱ Ἐπιστολές βέβαια ἱστορικά ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς ἑπτὰ ἐκκλησιαστικὸς ἀποδέκτας, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον ἐπεκτείνεται πρὸς ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὰ ἑπτὰ ἀστέρια, πού εἶναι οἱ ἐπίσκοποι τῶν ἀντιστοιχῶν Ἐκκλησιῶν, εὐρίσκονται εἰς τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι στό χέρι του, στὴν δικαιοδοσίαν του, στὴν πρόνοιάν του, μὲ ὅλον τὸ πλήρωμά της, λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς, καὶ τίποτα δὲν τοῦ διαφεύγει.

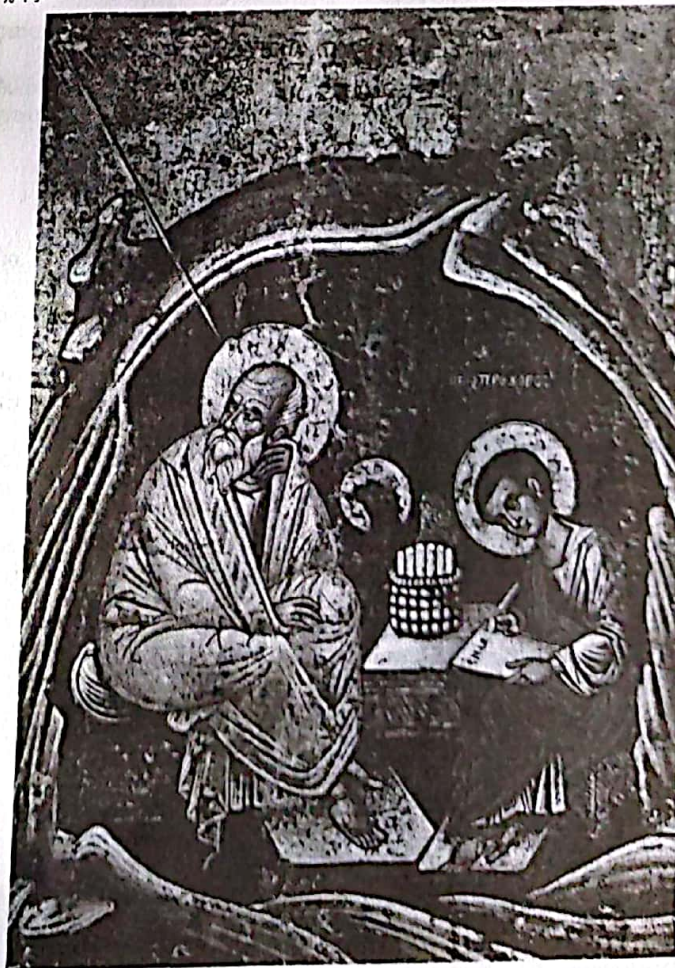
Καὶ τί λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἰωάννην;

«Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας γράψον».

Μὲ τὸν ἴδιον τύπον θά ἀποταθῇ ὁ Κύριος καὶ πρὸς τὰς ἑπτὰ Ἐκκλησίας.

Μποροῦμε νὰ ὑπογραμμίσουμε μὲ πολλὴ συντομία ἓνα κεντρικὸ σημεῖον ἀπὸ τὴν κάθε Ἐπιστολήν.

Ἡ περίπτωση, ὅπως εἶπαμε, μᾶς ἐνδιαφέρει ἄμεσα, διότι ὁ Κύριος ἀποτείνεται πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς κάθε ἐποχῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ὑπαγορεύει εἰς τὸν μαθητὴν του Πρόχορον. Βυζαντινὸν Μουσεῖον.

1. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου

Ὁ Κύριος ἐπαινεῖ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν διότι ἀπεδοκίμασε τοὺς ψευδαποστόλους ἰουδαίζοντας αἰρετικούς, ὅπως καὶ τοὺς Νικολαίτας.

Ὅμως, κατὰ τὴν προσπάθειαν κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἠτόνησε κάπως ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

«Ἄλλά ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας» (2, 4).

Τὸ παράπονον τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ πύρωσις τῆς καρδίας, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ λατρεία, ἔχουν ὑποτονισθῆ.

Ἡ ἀγάπη δέν νοεῖται ὡς ἐξαντλουμένη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ὁρθοπραξίαν καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀγαπητικὴν ἀνάβασιν τῆς καρδίας πρὸς τὸν Θεόν.

2. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης

Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἐπαινεῖται ἐξ ὀλοκλήρου.

«Οἶδα σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ» (2, 9).

Διαγράφεται ἓνα τρίπτυχο χριστιανικῆς πορείας: Τα ἔργα, ὡς δρᾶσις ποιμαντικῆ, καὶ ὡς ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας.

Ἡ θλίψις, ὡς στοιχεῖον γνησιότητος πού φανερώνει τὰς δυσκολίας τῶν ἀντιθέων καὶ κοσμικῶν δυνάμεων πού πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν θλίβουν ποικιλοτρόπως.

Ἡ πτωχεία, ὡς σπουδαῖον ἀγαθόν πού δείχνει τὴν κατανόησιν τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος καὶ πού ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ στοιχεῖον γνησιότητος τοῦ Εὐαγγελίου.

Τέλος, διαγράφεται μελλοντικός διωγμός διὰ τὸν ὅποιον ὁ Κύριος συμβουλεύει: *μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν*, καὶ *«Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου»*.

Ὁ διωγμός εἶναι ὁ κλῆρος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κόσμον.

Ἐκκλησία διωκομένη εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εὐρίσκεται εἰς ὀρθὴν ὁδόν, καὶ ἔχει χάριν πολλὴν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐκκλησία μὴ διωκομένη καὶ πού συμμαχεῖ μὲ τὸν κόσμον, ἔχει ἀποδοκιμασθῆ ἀπὸ τὸν Χριστόν.

3. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Περγάμου

Ἡ πόλις τῆς Περγάμου ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, θρόνος τοῦ Σατανᾶ.

Ὅμως ἡ Ἐκκλησία τῆς Περγάμου ἔδειξε ἀντίστασιν εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰδωλολατρείαν ἔχοντας καὶ εἰς τὸ ἐνεργητικόν τῆς τὸ μαρτύριον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀντύπα.

Υπάρχουν ὁμως καὶ τὰ παράπονα τοῦ Ἰησοῦ:

«Ἐχεις κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν».

Οἱ Νικολαῖται ἦσαν γνωστικίζοντες αἰρετικοὶ καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἀντινομισταί.

Ἐν ὀνόματι, δῆθεν τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας, εἶχαν ἐλαστικές ἀντιλήψεις περὶ πίστεως καὶ σαρκικῶν ἁμαρτημάτων.

Τὸ δράμα τοῦ Ἰωάννου, 16ος αἰών. Πάτμος.

Ἄρχη των ἦτο: «παραχρῆσθαι τῇ σαρκί δεῖ».

Πολλοί σήμερα Χριστιανοί μας ἔχουν μακρυνούς των προγόνους τούς Νικολαίτας, μέ τό νά ἔχουν χαλαρή ἀντίληψη περί τῆς ἠθικῆς, καί μάλιστα ἐπί των σαρκικῶν ἀμαρτημάτων.

4. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Θουατείρων

Ἐπαινείται ἡ ἀγάπη καί ἡ πίστις καί ἡ διακονία καί ἡ ὑπομονή τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς.

Ἦνῆχετο ὁμως μίαν ψευδοπροφητιν μέ τό συμβολικόν ὄνομα Ἰεζάβελ.

Αὐτή ἦτο χριστιανή πλανεμένη πού ὑπηρετοῦσε τόν προφητισμόν, δηλαδή δαιμονικές προφητεῖες.

Ἡ ἐποχή μας ἔχει πολλούς τέτοιους, μέ τήν γενικήν ὀνομασίαν «φωτισμένοι», πού ἐμφανίζονται ὡς ὀραματισταί, ἐνυπνιασταί κλπ.

Αὐτοί ὅλοι σφετερίζονται τήν Ἐκκλησίαν καί τόν κληρον καί πλανοῦν τούς πιστούς.

Εὐκόλα δέν γίνονται ἀντιληπτοί διότι δείχνουν ὑπερβάλλοντα ζῆλον πίστεως, ἀλλά στήν πραγματικότητα εἶναι κίβδηλοι καί ἀποδοκιμάζονται ἀπό τόν Χριστόν.

5. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σάρδεων

Κεντρικόν σημεῖον: «Οἶδα σου τά ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καί νεκρός εἶ».

Φοβερός λόγος.

Ὁ καθένας εὐρίσκει τόν ἑαυτόν του.

Πρόκειται διά μίαν εὐσεβοφάνειαν, ἕνα σχῆμα εὐσεβείας πού στό βάθος ἡ πνευματική ζωή εἶναι νεκρή.

Εἶναι αὐτό πού σημειώνει ὁ Ἄπ. Παῦλος: «Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι... ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένοι» (Β' Τιμ. 3, 1-5).

6. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Φιλαδελφείας

Μία ἐπιστολή γεμάτη ἀπό ἔπαινον.

«Ὅτι ἐτήρησας τόν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπί τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς» (3, 10).

Καί ποῖος αὐτός ὁ παγκόσμιος πειρασμός;

Θά εἶναι ὁ πειρασμός τῆς πίστεως καί τοῦ ἠθικοῦ βίου πού θά ἀνοίξουν τόν δρόμον εἰς τόν Ἀντίχριστον.

Ποῖος θά μείνη πιστός εἰς τό θεανθρώπινον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὅταν θά ὑπάρχη ὄχι μόνον κατακλυσμός ἀπιστίας ἀλλά καί διωγμός καί μαρτύριον δι' ἐκεῖνον πού θά πιστεῦῃ εἰς τόν Χριστόν;

«Κράτει ὁ ἔχεις».

Εἶναι ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας πού πρέπει σταθερά νά κρατήσωμε.

7. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Λαοδικείας

Μία ἐπιστολή πού συνδυάζει αὐστηρότητα, δριμύτητα καί τρυφερότητα.

«Οἶδά σου τά ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρός εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρός ἢς ἡ ζεστός. Οὕτως ὅτι χλιαρός εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (3, 15).

Εἶναι οἱ πιστοί πού «χλωαίνουσιν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις» (Γ' Βασ. 18, 21), ἀνάμεσα εἰς τόν Χριστόν καί εἰς τόν κόσμον. Εἶναι οἱ κοσμικοποιημένοι Χριστιανοί πού ταυτοχρόνως ἔχουν ὑψηλὴν ἰδέαν περί τῆς θρησκευτικότητός των.

Δυσκολεύονται νά μετανοήσουν ἐπειδὴ ζοῦν τήν ψυχολογίαν τῆς ἐπαρκειᾶς καί τῆς αὐταρεσκειᾶς.

Θά σέ ξεράσω, εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τούτοις, ὁ Κύριος κάνει ἐκκλησίαν μετανοίας: «Ἐγώ ὄσους ἐάν φιλῶ, ἐλέγχω καί παιδεύω· ζήλευε οὖν καί μετανόησον. Ἴδου ἔστηκα ἐπί τήν θύραν καί κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καί ἀνοίξῃ τήν θύραν, καί εἰσελεύσεται πρὸς αὐτόν καί δεῖνῆσω μετ' αὐτοῦ καί αὐτός μετ' ἐμοῦ» (Ἀποκ. 3, 19-21).

Μέ τήν ἀνάλυσιν τῶν τριῶν πρώτων κεφαλαίων τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, κλείει τό Πρῶτον μέρος τοῦ ὅλου Βιβλίου εἰς τό ὁποῖον ἐπεσκοπήθη τό παρόν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἦτο κατά τούς χρόνους τοῦ Εὐαγγ. Ἰωάννου μέ τήν ἀποστολήν των Ἑπτὰ Ἐπιστολῶν πρὸς τὰς Ἑπτὰ Ἐκκλησίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἦτο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ παρόντος, «ἃ εἰσιν» χωρίς αὐτό νά ἀποκλείη τήν ἀποκάλυψιν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πτυχῆς τῆς καθ' ὅλην τήν πορείαν της μέσα εἰς τήν ἱστορίαν.

Ὅσον ὁμως προχωρεῖ ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας μέσα εἰς τούς αἰῶνας καί θά πλησιάζῃ πρὸς τό τέρμα της πού συμπύκνεται μέ τό τέλος τῆς ἱστορίας, τόσοσόν θά πυκνώνωνται καί οἱ πειρασμοί της μέ ἀποκορύφωσι τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Ἐτσι ἡ Ἐκκλησία ἀποδύεται σέ ἀγῶνας πού περιγράφονται μετὰ τῶν Κεφαλαίων Δ' 1 καί ΙΘ' 10.

Εἶναι «ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα» (4, 1).

Ὁ σκοπός πού θά ἐκτεθοῦν οἱ μελλοντικοί ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι νά προετοιμάσῃ τούς πιστούς σέ τοῦτο, νά τούς παραμυθήσῃ, νά τούς βοηθήσῃ νά μὴ σκανδαλισθοῦν καί νά μὴ κοσμικοποιηθοῦν.

Οι όπτασιές που θά ιδῆ ὁ Εὐαγγ. Ἰωάννης καί που ἀναφέρονται εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχίζουν μέ ἓνα ἀνοιγμα εἰς τόν οὐρανόν.

«Μετά ταῦτα εἶδον καί ἰδοῦ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ἡ φωνή ἡ πρώτη ἦν ἡκούσα ὡς σάλπιγγος λαλοῦσης μετ' ἐμοῦ, λέγων· ἀνάβα ὡδε καί δεῖξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετά ταῦτα» (4, 1).

Ποῖα «μετά ταῦτα»;

Μετά ἀπό τήν πρώτην όπτασίαν που εἶδε ὁ Εὐαγγ. Ἰωάννης, τόν δοξασμένον Ἰησοῦν νά τοῦ ὑπαγορευῆ τήν καταγραφὴν τῶν Ἑπτὰ Ἐπιστολῶν, καί χωρὶς νά διακοπῆ ἡ ὀργανική συνέχεια, ἀλλάσσει τό σκηνικόν καί μεταφέρεται ἀπό τήν γῆν εἰς τόν οὐρανόν.

Ὅταν κανεῖς μελετᾶ τό ἱερόν Κείμενον ἀπό τοῦ 4ου Κεφαλαίου, ἔχει τήν αἴσθησιν τοῦ ἀνοικτοῦ χώρου που ὁ,τι διαδραματίζεται, εὐρίσκεται ἄλλοτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἄλλοτε εἰς τόν οὐρανόν καί ἄλλοτε μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ.

Μία θύρα ἀνοιγμένη εἰς τόν οὐρανόν.

Τοῦτο σημαίνει τήν φανέρωσιν τῶν κρυπτῶν μυστηρίων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Καί ἰδοῦ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ καί ἐπὶ τόν θρόνον καθήμενος» (4, 2).

Ὁ θρόνος εἶναι τό σύμβολον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Καί ὁ καθήμενος εἶναι ὁ Θεός, που τό Ὄνομά του ἀποφεύγεται νά εἰπωθῆ ἀλλά γίνεται μία ζωντανή συμβολική περιγραφή.

Μοιάζει μέ τόν Ἰασπιν καί γύρω ἀπό τόν θρόνον μία ἴρις που ἔμοιαζε μέ σμαράγδια.

Γύρω ἀπό τόν θρόνον, 24 ἄλλοι θρόνοι που ἐκάθητο 24 πρεσβύτεροι φορεμένοι στά λευκά καί μέ χρυσᾶ στεφάνια εἰς τά κεφάλια τους.

Εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μετά τῶν κτισμάτων του, τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἀγγέλους.

Οἱ 24 Πρεσβύτεροι εἶναι ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Θεός ἐπαναπαύεται.

Εἶναι Πρεσβύτεροι, διά νά δηλωθῆ ἡ πνευματική των ὀριμότητα.

Ὁ ἀριθμός 24 εἶναι τό δῖς 12 που σημαίνει σχηματικά μεγάλο πλῆθος ἁγίων.

Τά λευκά ἱμάτια εἶναι τό σύμβολον τῆς ἀγνότητος καί ἀγιότητος.

Τά χρυσᾶ στεφάνια, εἶναι τό σύμβολον τῆς νίκης κατά τοῦ κακοῦ, ἀλλά καί ὅτι οἱ Ἅγιοι εἶναι τό «βασίλειον ἱεράτευμα» (Ἀποκ. 1, 6).

Οἱ 24 Πρεσβύτεροι ἦσαν καθισμένοι, που φανερώνει τήν ἀνάπαυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι «κύκλοθεν τοῦ θρόνου» που θυμίζει εἰκόνα τῆς θείας Λειτουργίας.

Ὁλόκληρη ἡ εἰκόνα δείχνει τό βαθύτατον μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς κοινωνίας του μετά τῆς Κτιστῆς του Δημιουργίας.

Ἀπό τόν θρόνον ἐκπορεύονται ἀστραπές καί φωνές καί βροντές.

Ἡ εἰκόνα που εἶδαμε παίρνει μιά δυναμικότητα καί ἐξαγγέλλει τό ἀπροσπέλαστον μεγαλεῖον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ.

Ἑπτὰ λαμπάδες πυρός καίονται μπροστά εἰς τόν Θρόνον τοῦ Θεοῦ, που εἶναι τά Ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τήν πληρότητα τῶν ἐνεργειῶν του.

Μπροστά ἀπό τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ, μιά γυάλινη θάλασσα ὁμοία μέ κρύσταλλο που εἶναι προφανῶς τό «πάτωμα» τοῦ ὄλου σκηνικοῦ.

Ἄλλ' ἐάν εἶναι τό «πάτωμα» τοῦ οὐρανοῦ σκηνικοῦ, τότε διά τήν γῆν εἶναι ὁ «οὐρανός» τῆς, ἀπό τήν ὁποίαν ἐποπτεύει ὁ Θεός καί εἶναι τό σύμβολον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ ὄλων τῶν γήινων πραγμάτων.

Γύρω ἀπό τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ εἶναι τέσσερα ζῶα, τέσσερις δηλαδή ἀγγελικές ὑπάρξεις που εἶναι γεμάτα ἀπό μάτια καί τό κάθε ἓνα ἔχει ἕξι φτεροῦγες.

Τό πολυόματον αὐτῶν τῶν ζῶων φανερώνει τήν παγγνωσία τοῦ Θεοῦ καί τό πολυπτέρυγον, τήν εὐκινήσιαν τους εἰς τήν ταχυτάτην ἐκτέλεσιν τῶν θείων βουλῶν.

Τό πρῶτον ζῶον εἶναι τό λεοντάρι, καί δείχνει τό βασιλικόν μεγαλεῖον.

Τό δεύτερον, εἶναι τό βόδι, καί δείχνει τήν δύναμιν.

Τό τρίτον, εἶναι μέ ἀνθρώπινον πρόσωπον καί δείχνει τήν ἀνθρωπίνη εὐφυΐαν.

Καί τό τέταρτον, εἶναι ὁ ἀετός καί δείχνει τό ὀξυδερκές καί εὐπετές.

Τά ζῶα αὐτά θεωροῦνται καί σύμβολα τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν.

Τά ζῶα αὐτά, ὕμνουν τόν Θεόν εἰς τό διηνεκές μέ τόν ὕμνον: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καί ὁ ὢν καί ὁ ἐρχόμενος» (4, 8).

Μέ τό τέλος τοῦ ὕμνου, οἱ 24 Πρεσβύτεροι πέφτουν καί προσκυνοῦν τόν ζῶντα Θεόν τόν καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἀφοῦ ἀποθέσσουν τά χρυσᾶ στεφάνια τους πρό τοῦ θρόνου, καί λέγοντες «Ἄξιός εἰ, ὁ Κύριος καί Θεός ἡμῶν, λαβεῖν τήν δόξαν καί τήν τιμὴν καί τήν δύναμιν, ὅτι σύ ἔκτισας τά πάντα, καί διά τοῦ θέληματός σου ἦσαν καί ἐκτίσθησαν» (4, 11).

Στήν συνέχεια, ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής βλέπει στό δεξι χέρι τοῦ καθήμενου ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἓνα βιβλίον, περγαμηνόν ἢ παπύρινόν εἰλητάριον που ἦτο γραμμένον ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, δηλαδή ὀπι-

σθόγραφα, και ήτο σφραγισμένον μέ επτά σφραγίδες.

Τό βιβλίον στό δεξί χέρι του Θεού φανερώνει τήν πάνσοφον μνήμην του, τήν άβυσσον των κριμάτων του και τās θείας βουλάς του. Οί επτά σφραγίδες δείχνουν τό άγνωστον των θείων βουλών σέ όλα τά κτιστά αισθητά και νοητά όντα.

Αντιλαμβανόμεθα ότι τό περιεχόμενον τούτου του μυστηριώδους βιβλίου περιλαμβάνει ό,τι θά καταγραφή στό Βιβλίον της Αποκαλύψεως και από τα Κεφάλαια 6-22 που είναι όλόκληρον τό σωτηριώδες μέλλον της Εκκλησίας και της Ιστορίας του ανθρώπου και του Σύμπαντος και που είναι γνωστόν μόνον εις τό Έσφαγμένον Άρνίον και τό όποιον θά τό άποσφραγίση και θά τό ύπαγορεύση νά καταγραφή στό Βιβλίον της Αποκαλύψεως που έχομεν ήμεις στα χέρια μας, και μέ γλώσσα συμβολική και προφητική.

Στήν συνέχεια, ό ιερός Εύαγγελιστής ήκουσε μίαν άγγελικήν φωνήν νά κηρύσση: «Τίς άξιός έστιν άνοιξει τό Βιβλίον και λύσει τās σφραγίδας αυτού;» (5, 2).

Και κανείς δέν μπορούσε, άπ' όλα τά αισθητά και νοητά κτίσματα, νά τό άνοιξη.

Και ό Ιωάννης κλαίει γι' αυτό.

Ένας όμως πρεσβύτερος τον καθησυχάζει ότι βρέθηκε Έκείνος που θά τό άνοιξη τούτο τό μυστηριώδες Βιβλίον.

Είναι «ό λέων ό εκ της φυλής Ιούδα, ή ρίζα Δαυίδ» (5, 5).

Είναι ό Μεσσίας Ιησούς, ό ιστορικός Ιησούς, ό Ένανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού, που υπέρισχυσε διά του άπολυτρωτικού του έργου, διά νά άνοιξη τό Βιβλίον.

Και πράγματι:

«Και είδον, συνεχίζει ό Ιωάννης, έν μέσω του θρόνου των τεσσαρων ζώων και έν μέσω των Πρεσβυτέρων Άρνίον έστηκόσ ώς έσφαγμένον, έχον κέρατα επτά και όφθαλμούς επτά» (5, 6).

Εις τήν δλην όπτασιακήν εικόνα, έφ' έξής τό Έσφαγμένον και έστηκόσ Άρνίον, τό όποιον είναι ό Παθών δι' ήμās Ένανθρωπήσας Θεός Λόγος, θά έχη τήν κεντρικήν θέσιν εις τό δλον Βιβλίον της Αποκαλύψεως.

Έφ' έξής, ή Θεολογία του Σταυρου των Εύαγγελίων αντικαθίσταται μέ τήν Θεολογίαν του Έσφαγμένου Άρνιου, που φυσικά είναι ή ίδια ή Θεολογία μέ διαφορετικήν εικόνα.

Έτσι, μέ τήν εικόνα του Άρνιου συμπληρώνεται και ή δλη όπτασιακή εικόνα, ό Πατήρ επί του Θρόνου, τό Πνεύμα τό Άγιον μέ τās επτά καιομένας λαμπάδας, και ό Υιός ώς Άρνίον.

Είναι δλη ή Άγία Τριάς, όπως έμφανίζεται και εις τά Εύαγγελια και που εργάζεται τό Μυστήριον της θείας Οικονομίας.

Τά επτά κέρατα του Άρνιου δείχνουν τό πλήρωμα της βασιλικής εξουσίας και δυνάμεώς Του.

Οί επτά όφθαλμοί δείχνουν τήν παγγνωσίαν του Υιού, αλλά και

τά επτά Πνεύματα-Λαμπάδες που δείχνουν ότι ό Υιός άποστέλλει τό Πνεύμα τό Άγιον εις τον κόσμον όπως και ό Πατήρ.

«Όταν δε έλθη ό Παράκλητος έν εγώ πέμψω ύμίν παρά του Πατρός, τό Πνεύμα της Άληθείας ό παρά του Πατρός εκπορεύεται» παρθέτει ό Χριστός εις τό κατά Ιωάννην Εύαγγέλιον (15, 26).

Και συνεχίζει ό ιερός Εύαγγελιστής τήν όπτασιακήν του περιγραφήν:

Και είδα, γράφει, τό Άρνίον νά λαμβάνη από τήν δεξιάν του Καθημένου επί του θρόνου, τό Βιβλίον.

Και όταν τό έλαβε, τά τέσσαρα Ζώα, και οι 24 Πρεσβύτεροι έπεσαν και τον προσκύνησαν μέ ύμνους και θυμιάματα.

Αυτό δείχνει ότι τόσοσ ό Άγγελικός κόσμος, όσοσ και ό κόσμος των ανθρώπων προσκυνούν τήν ανθρωπινήν φύσιν του Χριστου λατρευτικά όπως και τήν θείαν Φύσιν.

Τό γεγονός της παραλαβής του Βιβλίου θεωρείται κοσμοϊστορικόσ γεγονός δι' αυτό και προκαλεί τήν δοξολογίαν των Άγγέλων και των Άγιων.

Τό Άρνίον και οι Σφραγίδες της Αποκαλύψεως. Τοιχογραφία Ι. Μονής Ξηροποτάμου. Έτος 1783 μ.Χ.

Μετά τήν δοξολογίαν τῶν μυριάδων τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καί τῶν τεσσάρων Ζώων καί τῶν 24 Πρεσβυτέρων καί ὄλων τῶν κτισμάτων εἰς τόν οὐρανόν καί εἰς τήν γῆν καί ὑποκάτω τῆς γῆς ἀκροτελευτήια λέγουσιν: «Ἄξιόν ἐστι τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον λαβεῖν τήν δύναμιν καί τόν πλοῦτον καί σοφίαν καί ἰσχύν καί τιμῆν καί δόξαν καί εὐλογίαν» (5, 12).

Καί εὐρισκόμεθα εἰς τό βον Κεφάλαιον.

Ὁ Ἁγ. Ἰωάννης βλέπει εἰς τήν συνέχειαν τό ἀνοιγμα τόν 7 σφραγίδων.

Πρίν ὅμως προχωρήσωμεν εἰς τήν ἀνάλυσίν τους, θά πρέπει νά σημειώσωμε ὅτι μετά τό ἀνοιγμα καί τῶν 7 σφραγίδων πού ἀντιστοιχοῦν σέ 7 ἀποκαλυπτικές εἰκόνας, ἔρχεται μία νέα ἐπτάδα ὀπτασιακῶν εἰκόνων πού ἀνοίγουν μέ τό σάλπισμα ἐπτά ἀγγέλων.

Μετά καί ἀπό αὐτήν τήν ἐπτάδα, ἔρχεται μία τρίτη ἐπτάδα πού ἀναφέρεται πάλι σε ὀπτασιακές εἰκόνες μέ χαρακτηριστικό τήν ἐκχυσιν ἀντιστοιχῶς ἐπτά φιαλῶν.

Μέσα σέ αὐτάς τās τρεῖς ἐπτάδας, σύνολο δηλαδή 21 εἰκόνων, ἔχομεν ὀπτασιακάς πτυχάς τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἱστορίας.

Καί τώρα τίθεται τό ἐρώτημα.

Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως των πῶς πρέπει νά ἐννοηθοῦν χρονικά;

Ἡ μία, δηλαδή, ἐπτάδα ὀραμάτων καλύπτει μία σειρά γεγονότων, μέ τό τέλος τῶν ὁποίων ἀρχίζει νέα σειρά ὀραμάτων-γεγονότων;

Ποία, δηλαδή, εἶναι ἡ χρονική σχέσις αὐτῶν τῶν τριῶν ἐπτάδων ἀποκαλύψεων;

Ἐχουν διατυπωθεῖ δύο ἀντιλήψεις περί χρονικῆς σχέσεως τῶν τριῶν ἐπτάδων-ὀραμάτων.

Ἡ πρώτη θεωρία δέχεται τήν κατά παραλλήλους κύκλους ἐπανάληψιν τῶν αὐτῶν πραγμάτων καί ἰδεῶν ἢ γεγονότων στίς ἐπταδικές εἰκόνες τῶν ἀλλεπαλλήλων ὀράσεων καί καλεῖται θεωρία τῆς ἐπαναλήψεως ἢ ἀνακεφαλαιώσεως ἢ κυκλικῆς θεωρίας.

Ὅταν δηλαδή, πληρωθοῦν τά γεγονότα τῶν ἐπτά σφραγίδων, ἀρχίζει ἡ πληρωσις τῶν ἐπτά σαλπύγγων.

Ὅταν πληρωθοῦν καί αὐτές, ἀρχίζει ἡ πληρωσις τῶν ἐπτά φιαλῶν.

Ὅταν καί αὐτές πληρωθοῦν, ἀρχίζει πάλι ὁ κύκλος τῶν ἐπτά σφραγίδων κ.ο.κ.

Ἐχομε, δηλαδή, τρεῖς παραλλήλους κύκλους πληρώσεως ἐπταδικῶν γεγονότων πού διαρκῶς πληροῦνται ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων μέ πύκνωσι πρὸς τά ἔσχατα.

Τυπικῆ περίπτωσης: «Παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστίν, καί καθὼς ἤκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γέγονασιν»

ὅθεν γινώσκουμεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν» (Α' Ἰω. 2, 18).

Ἡ ἐσχάτη ὥρα εἶναι, δηλαδή, κάθε στιγμῆ, ὅπου καί ἐμφανίζονται ἀντίχριστοι.

Αὐτοὶ θά συνεχίσουν νά ἐμφανίζονται, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὄντως ἐσχάτη ὥρα μέ τόν ὄντως Ἀντίχριστον, πού οἱ προηγούμενοί του ὑπῆρξαν πρόδρομοί του.

Ἡ δευτέρα μέθοδος ἀποδέχεται τήν εὐθύγραμμον χρονολογικήν ἢ περιοδικήν πρόοδον τῶν συμβολιζομένων στίς ἐπί μέρους ὀράσεις γεγονότων, καί καλεῖται χρονολογική θεωρία.

Ὅταν, δηλαδή, πληρωθοῦν τά γεγονότα τῆς πρώτης ἐπτάδος, προχωροῦμε εἰς τά γεγονότα τῆς ἐπομένης ἐπτάδος, ἕως ὅτου φθάσωμε εἰς τά ἔσχατα χωρίς ἐπανάληψιν τῶν γεγονότων.

Παράδειγμα: «Εὐθύς δέ μετά τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καί ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς...» (Ματθ. 24, 29).

Ἐδῶ πρόκειται, ὅπως βλέπουμε, περί εὐθυγράμμου θέσεως τῶν γεγονότων.

Ἐν τούτοις, οἱ καλύτεροι ἐρμηνευταί, παλαιοὶ καί νεώτεροι, δέχονται τήν πρώτην θεωρίαν χωρίς νά ἀποκλείουν καί τήν δευτέραν.

Δέχονται, δηλαδή, ὅτι μία προφητεία, ὅπως καί τῶν παλαιῶν προφητῶν, δέν ἐξαντλεῖται σέ μία χρονική στιγμῆ ἀλλά συνυφαίνεται μέ τό ἄμεσον, τό προσεχές καί τό ἀπώτατον μέλλον.

Μία προφητεία ἐπαναλαμβάνεται καί ταυτοχρόνως προχωρεῖ.

Οἱ δύο αὐτές μέθοδοι μποροῦν νά παρασταθοῦν μέ μίαν ἑλικοειδή γραμμῆ, δηλαδή μέ μία ἀνηφορικῆ ἀνοδο γύρω ἀπό ἕνα κυκλικό βουνό, πού μετά ἀπό κάθε πλήρη κύκλον ὁ ἀναβάτης εὐρίσκεται σέ ἕνα ἄνωθεν σημεῖον ἀπό τήν ἀφετηρίαν καί ταυτοχρόνως νά μπορῆ νά βλέπῃ τήν κορυφήν. (Π. Μπρατσιώτης).

Ἐνα ἀκόμη σημεῖον πρέπει νά τονισθῇ.

Τά προφητευόμενα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀρχίζουν ἀπό τήν στιγμήν πού ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν τό Βιβλίον.

Κάθε τι πού πραγματοποιεῖται εἶναι προανάκρουσμα τῶν ἐπομένων γεγονότων μέ τελικήν ἔκβασιν τήν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν.

Καί τώρα ἐρχόμεθα νά ἰδοῦμε τήν ἀποσφράγησιν τοῦ μυστηρίου-δουοῦ ἐκείνου Βιβλίου.

1. Τό Ἄρνιον ἀποσφραγίζει τήν πρώτην σφραγίδα, καί ὁ Ἁγ. Ἰωάννης βλέπει ἵππον λευκόν καί ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτόν εἶχε τόξον καί στεφάνι εἰς τό κεφάλι, σύμβολα νίκης, ἐξουσίας καί βασιλείας. Ὁ Καθήμενος εἶναι ὁ Χριστός, ἢ ὑπό τόν Χριστόν τό Εὐαγγέλιον, ὁ Χριστιανισμός πού ἐξαγγέλλεται εἰς τά ἔθνη διά στόματος τῶν Ἀποστόλων.

Εἶναι ἡ ἀνατολή τοῦ Χριστιανισμοῦ.

«Καί ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ».

Ἄξιζει νά ἐφαρμόσωμε ἐδῶ τάς ἤδη ἀναφερθείσας μεθόδους ἐρμηνείας.

Ἡ σφραγίδα ἡ πρώτη ἐκφράζει τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τόν κόσμον.

Κατά τήν χρονολογικήν θεωρίαν θά πρέπει μετά τήν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπό τῶν Ἀποστόλων εἰς τόν κόσμον, ἡ πρώτη σφραγίδα νά ἔχη ἐκπνεύση καί ἐφ' ἐξῆς νά μή ἔχωμε διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου.

Κατά τήν κυκλικήν θεωρίαν, ἡ πρώτη σφραγίδα δέν ἐξαντλεῖται ἀλλά τό ἀποστολικόν κήρυγμα διά τῶν διαδόχων των συνεχίζεται μέχρι σήμερον καί μέχρι συντελείας.

2. Μέ τό ἀνοιγμα τῆς δευτέρας σφραγίδος, ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός.

Καί εἰς τόν καθήμενον ἐδόθη ἡ ἐξουσία νά πάρῃ τήν εἰρήνην ἀπό τήν γῆν καί οἱ ἄνθρωποι νά ἀλληλοσφαγοῦν.

Τό Εὐαγγέλιον ὅταν ἤρχισε νά διαδίδεται, δέν ἔγινεν δεκτόν ἀπό ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, δι' αὐτό καί ἐξαπελύθησαν διωγμοί ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν καί ἐφάνησαν οἱ μάρτυρες τῆς Πίστεως.

Ἄλλ' ὅπως ὁ λευκός ἵππος, δηλαδή ἡ διάδοσις τοῦ Εὐαγγελίου συνεχῶς θά ἐξαπλοῦται μέσα εἰς τήν ἱστορίαν, ἔτσι καί ὁ πυρρός ἵππος, δηλαδή οἱ διωγμοί διαρκῶς θά ἐξαπολύονται ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν καί θά ἔχωμεν διαρκῶς καί νέους μάρτυρας.

3. Μέ τό ἀνοιγμα τῆς τρίτης σφραγίδος, ἐξέρχεται ἵππος μαῦρος, πού ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτόν εἶχε στό χέρι του ζυγαριά.

Καί ἀκούστηκε φωνή: Ἡ δηνάρια θά πουλιέται ἡ λίτρα τό σιτάρι, καί ἡ δηνάρια οἱ τρεῖς λίτρος κριθαριοῦ.

Καί μή λείψῃ τό λάδι καί τό κρασί.

Εἶναι ἕνας ἐπερχόμενος λιμός πού οἱ ἄνθρωποι θά πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα.

Αὐτός θά εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό Εὐαγγέλιον.

4. Μέ τό ἀνοιγμα τῆς τετάρτης σφραγίδος, ἐπρόβαλε ἵππος χλωρός, κίτρινος, πού τό ὄνομά του εἶναι «Θάνατος».

Ὁ ἄγγελος τόν ἀκολουθοῦσε, καί ἐπῆρε τήν ἐξουσίαν νά φονεύσῃ τό τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς μέ πολέμους, ἀρρώστειες, πείνα, καί ἄγρια θηρία.

Ἄρα αὐτά θά εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεόν.

Ἐάν προσέξωμε, τήν προοδευτικήν λύσιν τῶν τεσσάρων πρώτων σφραγίδων θά παρατηρήσωμε ὅτι ἔχομε μίαν προοδευτικήν κλιμάκωσιν: Τήν ἐξάπλωσι τοῦ Εὐαγγελίου, τόν διωγμόν του, τήν τιμωρίαν τῶν διωκτῶν μέ πείνα, μέ ἀρρώστειες, καί μέ πολέμους.

5. Ἴσως μέχρι τώρα ἀπό τās πληγὰς πού ἐξαπελύθησαν νά ἐνομισθῆ ὅτι οἱ εὐσεβεῖς ἐχάθησαν.

Τήν ἀπάντησι ἐρχεται νά δώσῃ τό ἀνοιγμα τῆς πέμπτης σφραγίδος:

Ὁ ἄγγελος Ἰωάννης βλέπει «ὑποκάτω τοῦ Θυσιαστηρίου τās ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διά τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί διά τήν μαρτυρίαν ἣν εἶχον».

Ζητοῦν ἀποκατάστασιν, δηλαδή ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἀλλά τοὺς βεβαιώνεται νά ἀναπαυθοῦν —ἐννοεῖται εἰς τόν Παράδεισον— λίγο ἀκόμη καιρόν ἕως ὅτου καί ἄλλοι ἀδελφοί των γίνουν μάρτυρες μέσα εἰς τήν ἱστορίαν.

Πρόκειται διά τό χριστιανικόν μαρτύριον πού πρέπει οἱ πιστοί, ἐάν θέλουσιν νά εἶναι ὄντως πιστοί, νά ἔχωσιν πρό τῶν ὀφθαλμῶν των.

Τό χωρίον αὐτό εἶναι ἕνα ἰσχυρόν σημεῖον ὑπέρ τῆς ζωῆς τῶν ψυχῶν καί τῆς παραμονῆς των εἰς τόν Παράδεισον, πού ἐδῶ τοποθετεῖται κάτω ἀπό τό Θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

6. Καί ἐρχόμεθα εἰς τήν ἕκτη σφραγίδα πού εἶναι πολὺ ἐκτενής. Διαιρεῖται σέ τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τό πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τήν ἀναστάτωσησιν τοῦ σύμπαντος καί τά δύο τελευταῖα εἶναι διαψάλματα.

Τό πρῶτον μέρος περιγράφει ὅτι μέ τό ἀνοιγμα τῆς σφραγίδος, ἐγίνε μέγας σεισμός.

Ὁ ἥλιος ἐσκοτίνασε καί ἡ σελήνη ἐγίνε κόκκινη σάν αἷμα.

Τά ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν, καί ὁ οὐρανός ἐχωρίσθη σάν βιβλίον εἰλητάριο, στά δύο.

Στήν γῆ ἐπάνω ἐσημειώθησαν μεγάλες μετατοπίσεις καί γεωλογικῆς μεταβολῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκρύβησαν εἰς τās ὀπὰς τῆς γῆς μέ φόβον πολὺ μέγαλον.

Ἐδῶ θά ἐφαρμόσωμε τήν εὐθύγραμμον μέθοδον πού χρησιμοποιοῖ καί ὁ Κύριος εἰς τὰ Εὐαγγέλια: «Εὐθύς δέ μετά τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καί ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς...» (Ματθ. 24, 29).

Ἡ ὅπως γράφῃ ὁ ἄγγελος Πέτρος: «Ἦξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου, ... ἐν ἣ ὀυρανοὶ ροιζηδόν παρελεύσονται, καί γῆ καί τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακρίσονται» (Β' Πέτρ. 3, 10).

Πρόκειται περὶ τῶν ἐσχάτων τοῦ σύμπαντος ἀναστατώσεων ἀπ' ὅπου θά προέλθῃ, ὅπως θά ἴδουμε εἰς τό τέλος τοῦ Βιβλίου, τό καινούργιον Σύμπαν, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τὰ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ γεγονότα, ὅπως ὁ σεισμός, ὁ σκοτασμός τοῦ ἡλίου κλπ. ἦσαν προοίμια ἐκείνων πού θά συμβοῦν τότε κατά τήν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν.

Πρέπει ὁμως νά εἰποῦμε ὅτι πρὶν γίνουσιν αὐτές οἱ παγκόσμιες ἀναστατώσεις, θά γίνουσιν σεισμοί καί ἀναστατώσεις ἐπὶ τῆς πίστεως καί τῶν ἠθῶν.

Εἰς τὸ ἀγωνῶδες ἐρώτημα τῆς Ἐκκλησίας ἔμπρός εἰς τὰ κομμοϊστορικά γεγονότα «καὶ τίς δύναται σωθῆναι;» ἔρχεται ἀμέσως τὸ ἐπόμενον διπλοῦν Διάψαλμα νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν.

Εἶναι δύο συναρπαστικές καὶ πολὺ παρηγορητικές ὄψασεις πού δείχνουν τὴν θέσιν τῶν πιστῶν μέσα εἰς αὐτάς τὰς φοβεράς ἀναστατώσεις.

Ἡ πρώτη σκηνή—ὄψασία εἶναι ἐπίγειος, ἡ δὲ δευτέρα μία σύντομη ἀλλὰ ἀδρῆ εἰκόνα οὐρανοῦ ζωῆς τῶν πιστῶν.

Ἔτσι, αὐτὴ ἡ δυάδα τῶν ὄψασιῶν θέλει νὰ πληροφορήσῃ τὸν πιστὸν ὅτι, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ εἰς τὴν γῆν μὴ φοβηθῆ διότι εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν ἀναμένει ἡ μακαριότης τοῦ Θεοῦ.

α' Τέσσερις ἄγγελοι κρατοῦν τοὺς ζωογόνους ἀνέμους τῆς γῆς.

Ἔνας πέμπτος ἄγγελος τοὺς φωνάζει ὅτι πρὶν προβοῦν εἰς τὸ φθοροποιὸν τοῦτο ἔργον τοὺς διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν, νὰ ἐλθοῦν νὰ σφραγίσουν τοὺς πιστοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ μέτωπά των.

Εἶναι μία συμβολικὴ παράστασις τῆς γραφικῆς ρήτρας: «Ἔγνω Κύριος τοὺς δυνάτας αὐτοῦ (Ἀριθμ. 16, 5. Β' Τιμ. 2, 19).

Ἡδὴ ἡ Ἐκκλησία σφραγίζει τοὺς πιστοὺς τῆς μέ τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος.

Καὶ ποῖός ὁ σκοπὸς τῆς σφραγίσεως;

Ἄσφαλτος ἢ ἀποφυγὴ τοῦ Μαρτυρίου ἀλλὰ ἡ προστασία τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν Ψευδοχρίστων καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀντιχρίστου.

Βεβαίως, πρέπει νὰ ἔχη καὶ γενικώτερον χαρακτῆρα προστασίας.

Ὁ Χριστὸς λέγει ὅτι «εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ» διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι» (Ματθ. 24, 21-23).

Αὐτὴ ἡ σφράγις ἔχει ἰδιότυπον χαρακτῆρα ἀνάλογα μὲ τὴν περιπτῶσιν καὶ τὴν ἐποχὴν.

Μία προφητικὴ σφράγις ἔχομεν εἰς τὸν Προφήτην Ἰεζεκιήλ (8, 1-18. 9, 1-11)

Μία ἱστορικὴ σφράγις ἔχομεν κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Βεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τὸ 70 μ.Χ.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐνεθυμήθησαν τοὺς σχετικούς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ ἀφοῦ ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐσώθησαν.

Ἡ σφράγις τῶν πιστῶν κατὰ τὰς ἐσχάτους ἡμέρας δὲν γνωρίζομε τί μορφή θά ἔχη, ἀλλὰ τότε ὁ Θεὸς θά τὴν ἀποκαλύψῃ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Καὶ ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς ἀκούει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων.

Εἶναι 144.000 ἀπὸ τὰς 12 φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ.

Δὲν εἶναι ἀκριβὴς ἀριθμὸς ἀλλὰ συμβολικὸς καὶ πρόκειται διὰ

τὸν κατὰ πνεῦμα Νέον Ἰσραὴλ, δηλαδὴ Χριστιανοὶ καὶ ἐξ Ἰουδαίων καὶ ἐξ ἐθνῶν.

β' Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ Δεύτερον Διάψαλμα κατὰ τὴν λύσιν τῆς 6ης σφραγίδος.

Ἐδῶ φαίνεται ἡ λειτουργία τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

Εἶναι μία σκηνὴ πού δείχνει ποῖον τὸ μέλλον τῶν πιστῶν πού θά σφραγισθοῦν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ διάψαλμα αὐτὸ ἀποτελεῖ μία ἐκ τῶν ὠραιότερων σελίδων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

«Καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο» ἀπὸ κάθε λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ φυλὴν ὄλων τῶν αἰῶνων καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ὅλοι αὐτοὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην καὶ ἐλεύκαναν τὰ ἱμάτιά τους εἰς τὸ Αἷμα τοῦ Ἀρνίου, δηλαδὴ ἔγιναν μάρτυρες Χριστοῦ, δι' αὐτὸ γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει δάκρυ καὶ πόνος, πείνα καὶ δίψα καὶ ταλαιπωρία.

Παντοτεινὰ βρίσκονται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν λατρεύουν εἰς τὸ διηκεκές.

7. Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν λύσιν τῆς 7ης σφραγίδος.

Μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς, γίνεται σιγὴ ἕως ἡμῶρον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κατόπιν ἐμφανίζονται ἑπτὰ ἄγγελοι μὲ ἑπτὰ σάλπιγγες πού ἡ παρουσία τους ἀνοίγει μία καινούργια ἐπτάδα πληγῶν.

Ἡ πληρωσις τῆς δευτέρας ἐπτάδος δὲν εἶναι χρονικὴ ἐπέκτασις τῆς πρώτης ἀλλὰ ἀπλῶς λεπτομερέστερες πτυχές τῆς πρώτης ἐπτάδος ἡ ὅποια ἐξετέθη διαγραμματικά ἐνῶ τώρα ἔχομε μίαν λεπτομερικότητα, περιπλοκότητα, δυσληπτότητα καὶ φοβερότητα τῶν εἰκόνων.

Πρῶτον σάλπισμα ὑπὸ τοῦ πρώτου Ἀγγέλου

Χαλάζι, φωτιά καὶ αἷμα ἔπεσε στὴν γῆν καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη ὄπως καὶ τὸ τρίτον τοῦ φυτικοῦ βασιλείου.

Ἡ πληγὴ αὐτὴ θυμίζει τὴν 1ην καὶ 7ην πληγὴν τοῦ Φαραῶ, πού ἐκείνες, οἱ παλῆς φαραωνικὲς πληγές ὑπῆρξαν ἱστορικοὶ τύποι τῶν πληγῶν τῶν ἐσχάτων.

Ἡ τιμωρία τῶν Σοδόμων ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ τύπος ἱστορικός αὐτῆς τῆς ἐσχατολογικῆς πληγῆς.

Τὸ καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι οἱ ἱστορικοὶ τύποι δὲν ἀφήνουν περιθώρια διὰ μίαν ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν.

Δεύτερον σάλπισμα

Ἔνα ἀντικείμενον σάν βουνό, φλεγόμενον ἔπεσε εἰς τὴν θά-

λασαν και τό τρίτον τῶν ψαριῶν ἀπέθανε ἀφοῦ τό νερόν τῆς θαλάσσης ἔγινε σάν αἶμα κόκκινον.

Τό ἴδιον συνέβη και μέ τό τρίτον τῶν πλοίων. Οἱ παλαιοί ἐκκλησιαστικοί ἐρμηνευταί ἦταν ἀδύνατον νά φανταθοῦν τάς ἐπιτεῦξεις τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ πού θά μπορούσε νά στραφῆ ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐδῶ ἰσχύει τό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Καισαρείας: «ὁ χρόνος ἀποκαλύψει και ἡ πείρα τοῖς νήφουσιν».

Σήμερα, μία ραδιενεργός μόλυνσις ἀπό τήν ἔκρηξιν μιᾶς πυρηνικῆς βόμβας εἶναι ἱκανή νά ἐπιφέρῃ τέτοια καταστροφή ὅπως προβλέπεται ἀπό τήν προφητείαν.

Τρίτον σάλπισμα

Πάλιν ἀπό τόν οὐρανόν πέφτει φοβερόν ἀντικείμενον, ἀστέρως ὀνομαζόμενος, σέ κατάστασι πυρακτώσεως και πλήττει τό 1/3 τῶν γλυκέων ὑδάτων ὥστε ἀπό τήν ἔλλειψιν νεροῦ, ἐπειδή αὐτό ἐπικράνθη, ἀπέθανον πολλοί ἀνθρώποι.

Πιθανότατα, ὅπως και ἡ προηγουμένη πληγή, δέν ἔχει ἀλληγορικόν χαρακτήρα ἀλλά ρεαλιστικό, ὅπως μία μόλυνσις τοῦ περιβάλλοντος, πολύ δυνατή σήμερα, ἕνας χημικός πόλεμος, μία ραδιενεργός ἔκρηξις κλπ. μπορούν νά ἐπιφέρουν τόν θάνατον πολλῶν ἀνθρώπων.

Τέταρτον σάλπισμα

Μέ αὐτό, ἐπλήγη τό 1/3 τοῦ ἡλίου και τῆς σελήνης και τῶν ἀστέρων, δηλαδή ἐπλήγη τρόπον τινά ὁ φωτισμός των ὥστε νά μειωθῆ ὁ φωτισμός τῆς γῆς ἀπό τά ἀντίστοιχα οὐράνια σώματα κατά τό 1/3. Πρόκειται περί ἀλλοιώσεων μετεωρολογικῶν και ἀντιστοιχεῖ μέ τήν 9ην πληγὴν τοῦ Φαραῶ.

Ἔως αὐτήν τήν πληγὴν ἔχομε βλάβη τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἐπόμενες τρεῖς ἀποτείνονται εἰς τήν βλάβην τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐδῶ γίνεται μία διακοπή τῶν σαλισμάτων πού ἐπιφέρουν πληγὰς και μεσολαβεῖ μία παρένθεσις μετανοίας.

Πρόκειται περί Ἀγγέλου ὑπό μορφήν ἀετοῦ πού πετᾷ ἐν μεσουρανήματι και λέγει: «οὐαί, οὐαί, οὐαί τοῖς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελόντων σαλπίζειν» (8, 13).

Εἶναι μία ὑστάτη προσπάθεια τοῦ οὐρανοῦ νά δημιουργήσῃ τήν ἐπιστροφὴν εἰς τόν Θεόν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειδή ὁμως δέν μετανοοῦν ἐπέρχονται και οἱ λοιπές πληγές.

«Και ἦνοιξε τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου, και ἀνέβη καπνός ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνός καμίνου καιομένης, και ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος και ὁ ἄηρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος... και ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἀνθρώποι τόν θάνατον και οὐ μὴ εὐρήσουσιν αὐτόν, και ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, και φεύξεται ἀπ' αὐτῶν ὁ θάνατος» (Ἀποκ. 9, 2 και 6).

Πέμπτον σάλπισμα

Μέ αὐτό, πέφτει ἕνας ἀστήρ εἰς τήν γῆν, και τοῦ ἐδόθη τό κλειδί τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

Εἶναι ὁ Διάβολος πού ἐν συνεχείᾳ θά ἐπιφέρῃ πολλά κακά εἰς τήν ἀνθρωπότητα.

Και ἀπό τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου ἀνέβη καπνός πού ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος.

Ἀπό τόν καπνόν ἐβγήκαν ἀκρίδες πού ἔμοιαζαν μέ ἄλογα και εἰς τά κεφάλια τους εἶχαν κάτι πού ἔμοιαζε μέ χρυσάφι.

Τά πρόσωπά τους ἦσαν ἀνθρώπινα και εἶχαν τρίχες στά κεφάλια τους σάν τρίχες γυναικῶν.

Τά δόντια τους ἦσαν λεονταρίσια, οἱ θώρακές τους σιδερένιες,

Ὁ μέγας σεισμός

«... και οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τήν γῆν, ὡς συκὴ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειωμένη, και ὁ οὐρανός ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον, και πᾶν ὄρος και νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν...» (Ἀποκ. 6, 12-17).

καί τό φτερούγισμά τους ἔδινε θόρυβον σάν ἄρματα πού τρέχουν στόν πόλεμον.

Οἱ οὐρές τους μοιάζαν σάν τοῦ σκορπιοῦ πού πλήττουν τούς ἀνθρώπους βασανιστικά.

Βασιλέας των εἶναι ὁ Ἄπολλών.

Τί σημαίνουν δλα αὐτά;

Ἄπό τήν περιγραφήν, δέν μοιάζουν νά εἶναι βιολογικά ὄντα.

Μοιάζουν περισσότερο μέ φθοροποιά, ἀληθινά σατανικά μηχανήματα.

Μᾶς θυμίζουν ἀρκετά τά σημερινά ἀεροπλάνα, μέ τήν μεταλλικήν ἐπένδυσι τῶν πτερύγων τῶν ἀκρίδων.

Τό ὄνομα «Ἄπολλών» σημαίνει αὐτός πού καταστρέφει ἐντελῶς.

Ἡ ὄλη πληγή ἴσως νά ὑπονοῇ πολύ καταστρεπτικούς πολέμους.

Οἱ ἀνθρώποι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν θά ἐπιζητοῦν τόν θάνατον ἀλλά δέν θά τόν εὐρίσκουν.

Πιθανῶς πρόκειται περί ἀσθενειῶν ἐκ τῆς ραδιενεργίας μέ φοβερὰ ἀποτελέσματα ἢ καί ψυχικῶν ἀκόμη νόσων ἐκ τῆς τρομακτικότητος τέτοιων γεγονότων, ὅπως εἶναι ἕνας πυρηνικός πόλεμος.

Ἡ πέμπτη πληγή ἴσως εἶναι μία εἰκόνα συγχρόνου καί ἀναμενόμενης πραγματικότητος.

Ἑκτον σάλπισμα (Ἄποκ. 9, 13-21)

Λύονται τέσσερις ἄγγελοι πού ἦσαν δεμένοι εἰς τόν ποταμόν Εὐφράτην, καί προκαλεῖται φοβερὰ πολεμική σύρραξις.

Εἶναι πονηροί αὐτοί οἱ ἄγγελοι, δηλαδή δαίμονες, πού προκαλοῦν αὐτήν τήν σύρραξιν.

Ὁ ἀριθμός τῶν στρατευμάτων εἶναι 200.000.000 ἄνδρες.

Ὁ χώρος εἶναι ἡ Μεσοποταμία, τό σημερινόν Ἰράκ.

Τό ἵππικόν ἔχει τριῶν χρωμάτων θώρακες: κοκκίνους, κιτρίνους καί κυανοῦς.

Ποιοί εἶναι οἱ «ἐρυθροί», οἱ «κίτρινοι» καί οἱ «κυανοί»;

Πάντως ὅλες οἱ προδιαγραφές τῆς πληγῆς ἀπό τεχνικῆς πλευρᾶς σήμερα εἶναι ἀπολύτως δυνατές, ἀκόμη καί ὁ ἀριθμός τῶν στρατιωτῶν.

Μόνη ἡ Κίνα μπορεῖ σήμερα νά διαθέσῃ 200.000.000 στρατόν.

Ὁ χώρος τῆς συρράξεως εἶναι ὁμοίως πολύ ὑποπτος διότι εἶναι σήμερα πολύ ἐπίμαχος.

Μήπως αὐτή ἡ πληγή προειδοποιεῖ διά μίαν παγκοσμίαν σύρραξιν ἀσυνήθους μορφῆς;

Καί τό καταπληκτικόν: «Καί οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μή προσκυνήσουσι τά δαιμόνια καί τά εἰδῶλα

τά χρυσᾶ καί τά ἀργυρᾶ καί τά χαλκᾶ... καί οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν» (9, 20-21).

Εὐρισκόμενοι εἰς τό 10ον Κεφάλαιον, ἄγγελος δίδει εἰς τόν Ἄγιον Ἰωάννην ἕνα καλάμι νά μετρήσῃ τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, τόν παλαιόν, καί τό πρό τοῦ Ναοῦ ἑορταστήριον καί τούς εὐρισκομένους ἐκεῖ προσκυνητάς.

Παίρνει ὁμοίως τήν ἐντολήν νά μή μετρήσῃ τήν αὐλήν τοῦ Ναοῦ διότι παρεχωρήθη αὐτή, ὅπως καί ἡ Πόλις, εἰς τά Ἑθνη πού θά τήν καταπατήσουσιν 42 μήνες.

Εἶναι μία συμβολική πράξις προστασίας πού ἰσοδυναμεῖ μέ τό σφράγισμα τῶν πιστῶν.

Ἡ πόλις εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού σημαίνει ὅτι δέν θά συληθῇ μόνον τό ἐσώτερον της, δηλαδή οἱ ἀληθεῖς πιστοί, ἐνώ οἱ κατ' ἐπίφασιν Χριστιανοί θά προσβληθοῦν ὑπό τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καί θά φθάσουν νά προσκυνήσουσιν τόν Ἀντίχριστον.

Εἶναι ὄντως φοβερόν.

Αὐτή ἡ παράγραφος τῆς Ἀποκαλύψεως πρέπει ἰδιαίτερος νά μελετηθῇ ἀπό ὄλους μας ἐπισταμένα.

Καί συνεχίζει ὁ ἱ. Εὐαγγελιστής μίαν νέαν προφητείαν (11, 3-14).

Πρόκειται διά τούς δύο μάρτυρας πού θά ἐμφανισθοῦν τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀντιχρίστου καί πού κατά τήν ἐρμηνείαν ἀξιολογώτατων Πατέρων εἶναι ὁ Προφήτης Ἡλίας καί ὁ Ἐνώχ, πού καί οἱ δύο δέν ἐγνώρισαν θάνατον ἀλλά ἀνελήφθησαν «ὡς εἰς οὐρανόν».

Αὐτοὶ τώρα θά δράσουν εἰς τήν Ἁγίαν Πόλιν, τήν ἱστορικὴν Ἱερουσαλήμ.

Θά ἔλθουν ὡς δεῦτεροι Πρόδρομοι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, θά κηρύξουν κήρυγμα μετανοίας καί ἐπιστροφῆς, θά ὑποδείξουν καί θά ἐλέγξουν τόν Ἀντίχριστον ἐπὶ 3 1/2 χρόνια, ὅσα καί ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, καί κατόπιν θά θανατωθοῦν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τήν πλατείαν τῆς ἱστορικῆς Ἱερουσαλήμ, καί θά μείνουν τά σώματα των ἄταφα ἐπὶ 3 1/2 ἡμέρες.

Τότε ὅλοι οἱ κάτοικοι θά χαροῦν τῆς γῆς, γιατί θά τοὺς ἔχουν ἰδῆ εἰς τήν τηλεόρασιν, καί θά ἀνταλλάξουν δῶρα μεταξύ των ἀπὸ τήν χαράν των.

Ὅμως κατάπληκτοι, καί τοῦτο θά τό ἴδουσι ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ὅστερα ἀπὸ 3 1/2 ἡμέρες, αὐτοὶ θά ἀναστηθοῦν καί θά ἀναληφθοῦν εἰς τόν οὐρανόν.

Ὅταν συμβοῦν αὐτά, τότε θά σημειωθῇ φοβερὸς σεισμός πού τό 1/10 τῆς πόλεως θά ἔχη πέση καί θά ἔχη φονεῦση 7.000 ἀνθρώπους.

Εἶναι ἕνας συμβολικός ἀριθμὸς καταστροφῆς τῆς πόλεως καί θανάτου ἀνθρώπων, διά νά πιστωθῇ ὅτι οἱ δύο Μάρτυρες, Ἡλίας καί Ἐνώχ ἦσαν ἀπὸ τόν Θεόν.

Ἑβδομον σάλπισμα

Μέ τό σάλπισμα τοῦ ἑβδόμου Ἀγγέλου δέν ἀρχίζει ἀμέσως ἡ ἑβδόμη πληγή ἀλλά προηγείται μία πρᾶξις εἰς τόν Οὐρανόν σάν μία ἀπαραίτητος ψυχική προετοιμασία ἐν ὄψει τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἶναι ἓνα Διάψαλμα, ὅπου ἀκούονται μεγάλες φωνές εἰς τόν οὐρανόν.

Εἶναι μία Προσευχή τῶν Ἁγίων εὐχαριστήριος διότι ἐγγίζει τό τέλος τῆς ἱστορίας μέ τήν Κρίσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῶν ἐθνῶν.

Καί τώρα ἐρχόμεθα εἰς τό 12ον Κεφάλαιον.

Εἰς αὐτό ἀναφέρεται μία τριμερής ὄπτασις.

Εἰς τήν πρώτην εἰκόνα παρίσταται μία γυναίκα μεγαλοπρεπῆς καί οὐρανία μαζί μέ τό ἄρρεν παιδί τῆς.

Εἰς τήν δευτέραν εἰκόνα διαγράφεται ἡ μάχη τοῦ δράκοντος-Διαβόλου μετά τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ καί ἡ πτώσις τοῦ πρώτου ἐπί τῆς γῆς.

Εἰς τήν τρίτην εἰκόνα ἔχομεν τόν θυμόν τοῦ δράκοντος πού καταδιώκει τήν γυναίκα τῆς πρώτης εἰκόνας, ἡ ὁποία καταφεύγει εἰς τήν ἔρημον.

Καί ἐρχόμεθα εἰς τήν πρώτην εἰκόνα: «Καί σημεῖον μέγα ὦφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνή περιβεβλημένη τόν ἥλιον, καί ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καί ἐπί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα, καί ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἔκραζεν καί ὠδίνουσα καί βασανιζομένη τεκεῖν» (12, 1-2).

Μεγαλοπρεπῆς εἰκόνα.

Θαῦμα μέγα, μεγίστης σημασίας, μέ ἐσχατολογικὴν διάστασιν.

Εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Μεσσίου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος Μαρία.

Εἶναι μία εἰκόνα τῆς Πρώτης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ταυτοχρόνως ὁμοῦ εἰς τήν αὐτὴν εἰκόνα, μέ ἐσχατολογικὴν διάστασιν, εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ὡς πρὸς τήν Ἐκκλησίαν, ὁ ἥλιος εἶναι ὡς σύμβολον τοῦ ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης Χριστοῦ.

Ἡ σελήνη, τό σύμβολον τῆς ἀλλοιουμένης κοσμικῆς ζωῆς, εὐρίσκειται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς πού δείχνει τήν ὑπέρβασιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Τὰ Δώδεκα Ἀστέρια, εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἐπί τῆς ὁποίας θεμελιώνεται.

Ὡς πρὸς τήν πρώτην εἰκόνα, πού εἶναι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, «ἐν γαστρὶ ἔχουσα καί κράζει ὠδίνουσα καί βασανιζομένη τεκεῖν» (12, 2), εἶναι ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἐτοιμάζεται ἡ Θεοτόκος νά τόν γεννήσῃ.

Ἐνῶ διαδραματίζεται ἡ πρώτη εἰκόνα, ἔρχεται εἰς τό προσκήνιον τῆς ὄπτασις ἡ δευτέρα εἰκόνα.

«Καί ὦφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ἰδοὺ δράκων πυρρὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καί κέρατα δέκα, καί ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα, καί ἡ οὐρά αὐτοῦ σύρει τό τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καί ἔβαλεν αὐτούς εἰς τήν γῆν» (12, 3-4).

Ὁ δράκων εἶναι ὁ Διάβολος.

Ἐδῶ «οὐρανός» εἶναι τό στερέωμα, ὅπως καί διὰ τήν περίπτωσιν τῆς «Γυναίκης», καί ἐκφράζει δύο γήινες πραγματικότητες, τό Μυστήριον τῆς Εὐσεβείας, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, καί τό Μυστήριον τῆς Ἀνομίας, πού εἶναι ὁ Διάβολος καί τό πιστόν ὄργανόν του ὁ Ἀντίχριστος, πού μάχονται εἰς τήν ἱστορίαν κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Τό κόκκινον χρῶμα τοῦ δράκοντος ἐκφράζει «τό φοινικόν καί αἰμοχαρές αὐτοῦ» (Ἄγ. Ἀνδρέας).

Τὰ ἑπτὰ κεφάλια σημαίνουν τό πολυπληθές τῶν ὀργάνων του καί τήν διεξδυσίαν του μέσα εἰς τόν κόσμον.

Τὰ δέκα κέρατά του δείχνουν τήν δύναμίν του μέσα εἰς τόν κόσμον.

Τὰ Δέκα διαδήματα εἶναι ἡ ἐπίστεψις τοῦ κακοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἀπ' ὅσα σκέπτεται καί ἐνεργεῖ τό πολυκέφαλον διαβολικόν τέρας.

Ἡ οὐρά του πού συμπαράσχει τό ἓνα τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ ἐκφράζει, τόσον τοὺς πεπτωκότας ἀγγέλους, ὅσον καί τήν πτώσιν τῶν ἀστηρίκτων Χριστιανῶν.

Ὁ Δράκων, μετά ταῦτα, στάθηκε ἔτοιμος νά καταβροχθίσῃ τό ἀρσενικόν παιδί πού θά ἐγεννοῦσε ἡ Γυναίκα.

Εἶναι οἱ σταδιακές ἐνέργειες τοῦ Σατανᾶ προκειμένου νά καταστρέψῃ τό μεσσιανικόν ἔργον τοῦ Χριστοῦ.

Καί ὅταν ἡ Γυναίκα γεννᾷ τόν ἄρρενα, τότε ἐκεῖνος ἠρπάγει εἰς τόν οὐρανόν, πού δείχνει ὅτι ἀναληφθεὶς ὁ Χριστός μετά τήν Ἀνάστασιν του εἰς τόν οὐρανόν, δέν ἄφισεν πλέον δυνατότητες εἰς τόν Διάβολον νά τόν καταστρέψῃ.

Ὅμως ὁ Διάβολος δέν παραιτεῖται.

Στρέφεται πρὸς τήν Γυναίκα – Ἐκκλησίαν, πού δείχνει ὅτι «αἰεὶ ὁ ἀποστάτης ἀντικρὺ τῆς Ἐκκλησίας ὀπλίζεται, τοὺς ἀναγεννωμένους κατά καιρὸν ἐξ αὐτῆς, οἰκτεῖον βρῶμα ποιεῖσθαι ὀρεγόμενος...» (Ἄγ. Ἀνδρέας).

Καί ἡ Γυναίκα – Ἐκκλησία καταφεύγει εἰς τήν ἔρημον ὅπου ἐκεῖ τῆς ἐτοιμάσθηκε τόπος ἀπὸ τόν Θεόν νά παραμείνῃ ὅσον χρόνον τό πιστόν ὄργανον τοῦ Διαβόλου, ὁ Ἀντίχριστος, δηλαδή 3 1/2 χρόνια θά βασιλεύῃ ἐπί τῆς γῆς.

Ἐφ' ἐξῆς, ἀφ' ὅτου ὁ Χριστός ἔβαλε τόν θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τῆς γῆς, καί ὁ Διάβολος θά μαινεται ἐναντίον τῆς, ἐκείνη πάντοτε, θά καταφεύγῃ εἰς τήν ἔρημον καί τὰς Κατακόμβας εἴτε τοπικά, εἴτε τροπικά.

Καί ἐρχόμεθα εἰς τὴν τρίτην εἰκόνα τῆς ὄλης ἐκείνης ὀπτασίας. Ὁ ἱερός Εὐαγγ. Ἰωάννης βλέπει νά γίνεται πόλεμος εἰς τόν οὐρανόν, μεταξύ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ μετά τῶν οὐρανίων Δυνάμεων του, καί τοῦ Δράκοντος καί τῶν Δυνάμεων του.

Καί ἐνικήθη «ὁ δράκων, ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὄλην» (12, 9), καί πετάχθηκε εἰς τὴν γῆν, μαζί δέ καί οἱ δαιμονικοί του ἄγγελοι.

Τότε ἀκούστηκε εἰς τόν οὐρανόν ὕμνος τῶν ἁγίων πρὸς τόν Θεόν ὅτι ἐπὶ τέλους ἐνικήθη «ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καί νυκτός» (12, 10).

Ἡ πῶσις τοῦ Διαβόλου ἔχει τρεῖς φάσεις.

Ἡ πρώτη φάσις πτώσεως εἶναι ὅτε ὁ Ἐωσφόρος ἐξέπεσε ἀπὸ τόν οὐρανόν θέλοντας νά ἐξισωθῆ πρὸς τόν Θεόν πάσχοντας ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν τῆς ἰσοθείας.

Ἡ δευτέρα φάσις πτώσεως εἶναι ἡ συντριβή του ἀπὸ τὴν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ.

Καί ἡ τρίτη, ὅταν ἐπανεῖλθε ὁ Κύριος κατὰ τὴν Δευτέραν Του Παρουσίαν καί ὁ Διάβολος θά ριφθῆ εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν, ὅπου θά εἶναι καί ἡ ὀριστική του πλέον ἦττα.

Καί ὅταν ὁ Διάβολος εἶδε ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, κατεδίωξε τὴν Γυναῖκα πού ἐγέννησε τόν Ἄρρενα, δηλαδή τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὅπως ἀντιλαμβάνόμεθα, ὁ ἱερός Εὐαγγ. διηγῆται ἱστορικά πρόσωπα καί γεγονότα μέ συμβολικόν χαρακτήρα.

Τότε ἡ Γυναῖκα – Ἐκκλησία καταφεύγει εἰς τὴν ἔρημον πετῶντας μέ δύο φτεροῦγες ἀετοῦ, σύμβολα τῆς θείας προστασίας.

Καί ὁ Δράκων – Διάβολος ξέρασε ἀπὸ τό στόμα του ποτάμι νεροῦ διά νά πνίξῃ τὴν Γυναῖκα – Ἐκκλησίαν πού εἶναι ὅλα τὰ κατὰ καιροῦς, φιλοσοφικά, ἀντιχριστιανικά καί αἰρετικά ρεύματα πού κατακλύζουν καί προσπαθοῦν νά «πνίξουν» τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Καί ἡ γῆ προσωποιομένη ἀνοίγει τό στόμα της καί καταπίνει τό διαβολικόν ποτάμι, πού δείχνει ὅτι καί ἡ κτίσις γίνεται ὄργανον τοῦ Θεοῦ διά νά σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως τόν παλαιόν Ἰσραὴλ στήν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπὸ τὴν Φαραωνικὴν μανίαν.

Ἀλλά καί πάλιν, μετά τὴν ἀποτυχίαν του αὐτῆν, ὀργίζεται ὁ Διάβολος «καί ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετά τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καί ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ» (12, 17).

Εἶναι οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ πού ἔχουν ἀπομείνει εἰς τὰς πόλεις καί τὰ χωριά.

Εἶναι τό «λεῖμμα», τό κατάλοιπον ὧν δέν θά ἔχουν σκύψῃ νά προσκυνήσουν τόν Διάβολον μέσᾱ στήν κοσμικὴν του ἐξουσίαν πού λέγεται πολιτισμός, κοινωνισμός, ἀσύδοτη ἐλευθερία, ἀπελευθέρω-

σις ἀπὸ τὴν ἠθικὴν καί τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ἀξιώματα καί τιμὰς τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου.

Καί εἰσερχόμεθα εἰς τό 13ον Κεφάλαιον. Πρόκειται διά τὴν ἐμφάνισιν δύο Προσώπων, τοῦ Ἀντιχριστοῦ καί τοῦ Ψευδοπροφήτου, πού τοὺς βλέπει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης, τόν μὲν πρῶτον ὡς θηρίον κόκκινον μέ ἑπτὰ κεφάλια καί δέκα κέρατα, μέ δέκα διαδήματα πού ἦσαν γραμμένα ὀνόματα βλασφημίας, νά ἀναδύεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, πού εἶναι τό σύμβολον τῆς κοσμικῆς ἀκαταστασίας καί ἀμαρτωλότητος, καί πού ἡ περιγραφή του εἶναι ὁμοία μέ τόν Δράκοντα – Διάβολον ἀπ' ὅπου παίρνει καί τὴν ἐξουσίαν.

Τό δέ δεύτερον θηρίον, ἀναδύεται ἀπὸ τὴν γῆν, σημάδι τῆς χαμερποῦς πολιτείας του, ἔχοντας δύο ἀρνίσια κέρατα καί μιλάει σάν δράκοντας, πού δείχνει τὴν ὑποκρισίαν του σάν ἄκακος ἀλλά στό βάθος δαιμονικός.

Πάντως, πρέπει νά σημειώσωμε ὅτι καί τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα θά εἶναι ἀληθινὰ, ἱστορικά, ἀνθρώπινα πρόσωπα, πού θά δράσουν «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ», καί τό δεύτερον θηρίον, ὁ Ψευδοπροφήτης, θά εἶναι ἓνα εἶδος προδρόμου, προλαλητοῦ καί διαφημιστοῦ τοῦ Ἀντιχριστοῦ.

Ἄς ἐλθωμε ὁμοῦς εἰς τόν Ἀντίχριστον νά ἰδοῦμε μερικά χαρακτηριστικά του ἀπὸ τὴν δρᾶσιν καί τὴν πολιτείαν του.

Ὁ ἴδιος, ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηρετοῦντας τὰς βουλὰς του, θά μοιάσῃ ὅτι ἐθανάτωθη καί κατόπιν θά προκληθῆ ἐντυπωσιακὴ δῆθεν ἀνάστασις, σάν κακέκτυπος ἀπομίμησις τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τό ψευδοθαῦμα αὐτό ἐθαύμασε ὄλη ἡ γῆ ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους καί ἀπίστους εἰς τόν Χριστόν ἀνθρώπους, καί προσκυνοῦν τόν Δράκοντα-Διάβολον πού ἔδωσε τέτοια ἐξουσία εἰς τόν Ἀντίχριστον.

Φαίνεται, ὅτι διά νά τόν θαυμάσῃ ὄλη ἡ γῆ, θά προβληθῆ ὄλη ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὴν Τηλεόρασιν ἢ ὅποια θά εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὅπως ἐξ ἄλλου ἔχει σημαντικά ἀπὸ τώρα τεθῆ στοὺς δαιμονικοῦς σκοποῦς του.

Παραχωρεῖται ἀπὸ τόν Θεόν ἔνεκα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Ἀντίχριστος στραφῆ βλάσφημα κατὰ τοῦ Θεοῦ καί πολεμήσῃ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς, καί τοὺς νικήσῃ, ἐννοεῖται μέ τὴν κακοποίησιν καί τό μαρτύριον.

Ἡ κυριαρχία τοῦ Ἀντιχριστοῦ θά εἶναι παγκοσμία διότι «ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καί λαόν καί γλώσσαν καί ἔθνος» (13, 7).

Καί ὅπως οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τό βαθύ τους βλέμμα ἐρευνοῦν τὴν Ἁγίαν Γραφήν, εὐρίσκουν ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἐβραϊκῆς καταγωγῆς καί θά πλαισιωθῆ ἀπὸ τόν ἐβραϊκόν λαόν διά τὰς κοσμοκρατορικές του κατακτήσεις.

Ἄς ἰδοῦμε δμως καί λίγα χαρακτηριστικά ἀπό τό δεύτερον Θηριον, τόν Ψευδοπροφήτην.

Μέ κάθε τρόπον ἐργάζεται διά νά προσκυνηθῇ ὁ Ἀντίχριστος, κάνοντας ἀκόμη καί ἐκπληκτικά ψευδοθαύματα.

Ὁ Πνευματισμός, ἡ Μαγεία, ἡ Φιλοσοφία, τὰ ἀνθρωποκεντρικά κοινωνικά συστήματα, τὰ κηρύγματα τῆς ἀθείας, θά εἶναι τό κύριον προδρομικόν του ἔργον διά νά ὀδηγήσῃ εἰς τόν Ἀντίχριστον.

Ἡ σχέσις τῶν δύο θηρίων μέσα εἰς τήν ἱστορίαν εἶναι ὥστε ὁ μέν Ἀντίχριστος, ἡ οἱ ἐπί μέρους πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, νά δροῦν δυναμικά ὡς ἐξουσία, ὁ δέ Ψευδοπροφήτης ἡ οἱ πρόδρομοί του νά δροῦν ὡς ἰδεολογία ἡ αἵρεσις, πάντως μέ πνευματικὴν διάστασιν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Ἀντιχρίστου ξεκινᾷ εὐθύς μετὰ τὴν ἐξοδον τῶν Πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισον, πού ὁ Διάβολος ἤκουσε τό μήνυμα τῆς σωτηρίας καί δρᾷ ἀντι-σωτηριακά.

Καί ἡ δρᾶσις αὐτῆ εἶναι «τό μυστήριον τῆς ἀνομίας» πού ἤδη ἐνεργεῖται, κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον (Β΄ Θεσ. 2, 7) καί στέκεται παράλληλα καί ἀντίθετα εἰς τό Μυστήριον τῆς Εὐσεβείας πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία (Α΄ Τιμ. 3, 16).

Ἡ εὐθεία γραμμὴ τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐσεβείας ἐνεργήθη διά τοῦ Ἄβελ, τοῦ Σήθ, τοῦ Νῶε, τοῦ Σήμ, τοῦ Ἀβραάμ, τῆς Θεοτόκου καί φθάνομε εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν πού ἰδρύει τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ εὐθεία γραμμὴ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἀνομίας ἐνεργεῖται διά τοῦ Κάιν, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἀρείου, τῆς Χριστιανικῆς Δύσεως ὡς ἀντίληψις ἐκκοσμικευμένου Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ψευδοπροφήτου ὡς Προσώπου, καί τέλος τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Προσώπου.

Πότε θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος;

Ἀναφερόμενος ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν, σημειώνει εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ὅτι ἐάν δέν ἔλθῃ πρῶτα ἡ ἀποστασία, δηλαδή ὁ Ἀντίχριστος, δέν θά ἔλθῃ ὁ Χριστός, καί μάλιστα εὐθύς μετὰ τὸν Ἀντίχριστον.

Συνεπῶς, ὁ χρόνος ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου συνδεόμενος μέ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν, παραμένει ἄγνωστος.

Ἐν τούτοις ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε πολλά σημάδια διά τὴν δευτέραν του ἔλευσιν, ὅπως χαρακτηριστικά τό παράδειγμα τοῦ Νῶε ὅπου ἡ κατασκευὴ τῆς κιβωτοῦ δέν μποροῦσε νά παραταθῇ πέραν κάποιων λογικῶν ὁρίων, ὅπως τὰ 120 χρόνια κατασκευῆς της καί τῆς τυχόν μετανοίας τῆς γενεᾶς ἐκείνης, ἐνῶ ὁ χρόνος τοῦ κατακλυσμοῦ παρέμενε ἄγνωστος.

Ἔτσι καί τότε, λέγει ὁ Κύριος, κάπου γύρω χρονικά σέ ἐκεῖνα τὰ σημάδια, καί αὐτὰ εἶναι πολλά, θά ἔλθῃ ὁ Χριστός καί πρό αὐτοῦ ὁ Ἀντίχριστος.

Ἡ ἐποχὴ μας ἀρχισε νά δείχνῃ κάποια προαγγελθέντα ἀπὸ τὸν Κύριον σημάδια τοῦ τέλους.

Πρέπει ἀκόμη νά σημειώσωμε ὅτι ὁ Ψευδοπροφήτης θά ἐνεργήσῃ ὥστε, διά τῆς ἀπειλῆς οικονομικοῦ ἀποκλεισμοῦ, νά ἐπιβάλῃ χάραγμα, σφραγίδα εἰς τό μέτωπον ἡ τό δεξιὸ χέρι εἰς ὄσους θά ἀποδεχθοῦν τὸν Ἀντίχριστον.

Πρόκειται περὶ ἀνεξιτήλου καί ἰδιοτύπου ταυτότητος ἡ ὅποια θά εἶναι ἀρνήσις τῆς σφραγίδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἐλάβαμε κατὰ τὴν βάπτισιν.

Καί ἡ σφραγίδα θά συνίσταται ἢ ἀπὸ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ἢ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του πού εἶναι ὁ 666.

Πάντως, μέχρι πού νά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος τό ὄνομά του θά μένῃ ἄγνωστον καί τότε πού θά ἔλθῃ θά γίνῃ γνωστόν μόνον εἰς ἐκείνους πού θά νήφουν πνευματικά.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πικρὴν περιγραφὴν ὄλων τῶν προηγουμένων, μεσολαβεῖ τό θαυμάσιον Διάψαλμα τῶν 144.000 πού ἔχουν τρία γνωρίσματα, ὅτι εἶναι Παρθένοι, ὅτι ἔχουν ἀφιερῶσει τὸν ἑαυτὸν τοὺς εἰς τὸν Χριστόν καί ὅτι εἶναι ἄμωμοι εἰς τὴν καθόλου ζωὴν των (14, 1-5).

Μέ τό κλείσιμον καί τῆς Ἑβδόμης Σάλπιγγος πού περιεῖχε ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸν Ἀντίχριστον καί τὸν Ψευδοπροφήτην, ἔρχεται ἡ τρίτη ἐπτάδα πληγῶν μέ τὴν μορφήν χρυσῶν φιαλῶν πού ἐπτά ἀντίστοιχοι ἄγγελοι ἐκχέουν εἰς τὴν γῆν.

Μέ τὴν ἐκχυσιν τῆς πρώτης φιάλης «ἐγένετο ἔλκος κακόν καί πονηρόν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου» (16, 2).

Πρόκειται περὶ πραγματικῆς σωματικῆς πληγῆς πού θυμίζει τὴν ἕκτην πληγὴν τοῦ Φαραῶ.

Μέ τὴν ἐκχυσιν τῆς δευτέρας φιάλης εἰς τὴν θάλασσαν, μετεβλήθη τό νερόν σέ κόκκινον, μέ συνέπεια νά πεθάνῃ κάθε θαλασσία ζώῃ, καί θυμίζει τὴν πρώτην φαραωνικὴν πληγὴν.

Μέ τὴν ἐκχυσιν τῆς τρίτης φιάλης εἰς τὰ ποτάμια καί τὰς πηγὰς ἔγιναν κόκκινα τὰ νερά σάν αἷμα καί τὰ ὅποια ἐστάθησαν ἀκατάλληλα πρὸς πόσιν.

Μέ τὴν ἐκχυσιν τῆς τετάρτης φιάλης εἰς τὸν ἥλιον ἐδημιουργήθη καῦμα φοβερόν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καί πού ἔρχεται νά συμπληρώσῃ τὴν προηγουμένην πληγὴν τῆς λειψυδρίας.

Καί οἱ ἄνθρωποι ἀντὶ νά μετανοήσουν, βλασφημοῦν τό Ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Μέ τὴν ἐκχυσιν τῆς πέμπτης φιάλης ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀντιχρίστου γίνεται σκότος ἢ αἰσθητόν ἢ νοητόν, δηλαδή σύγχυσις ἀνάμεσα εἰς τοὺς θιασώτας τοῦ Ἀντιχρίστου, καί θυμίζει τὴν ἐννάτην φαραωνικὴν πληγὴν.

Καί πάλιν δμως δέν μετανοοῦν.

Καί ἔρχεται ἡ ἕκτης Φιάλης.

Αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον τῆς ἱστορίας, τὸν φοβερόν Ἀρμαγεδῶνα, πού θά γίνῃ τὰς παραμονὰς τῆς μεγάλης ἡ-

μέρας του Κυρίου, δηλ. της Δευτέρας του Παρουσίας.

Εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀρμαγεδῶνος, πού γεωγραφικά ἀνήκει εἰς τὴν Παλαιστίνην ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς, εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοπογραφίας, θὰ γίνῃ ὁ ἀλληλοσπαραγμός τῆς ἀνθρωπότητος πού ἀκολούθησε τὸν Ἀντίχριστον, καί πού βασικά ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ἔχουν ξεκινησῇ διὰ τὸν μέγαν πόλεμον ἐναντίον τῆς ἡγαπημένης Πόλεως, δηλ. τῆς Ἐκκλησίας, καί τελικά θὰ εὑρεθῶν νὰ ἀλληλοσπαρασσῶνται.

Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τὸν πόλεμον τοῦ Γῶγ καί τοῦ Μαγῶγ πού θὰ μᾶς ἀναφέρῃ τὸ Βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸ 20ὸν Κεφάλαιον.

Καί τέλος, ἔρχεται ἡ πληγὴ τῆς Ἐβδόμης Φιάλης, πού ἐξεχύθη εἰς τὸν ἄερα, μέ ἀποτέλεσμα νὰ συμβῶν τρομερά ἀτμοσφαιρικά καί γεωλογικά φαινόμενα.

Καί αὐτὴ ἡ πληγὴ ὁμοιάζει μέ τὴν Ἐβδόμην Φαραωνικήν.

Ἦταν τόσοσὺν μεγάλη ἡ πληγὴ πού οἱ ἄνθρωποι ἀντὶ νὰ μετανοήσουν ἐφθασαν νὰ βλασφημήσουν τὸ Ἅγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ 17ον Κεφάλαιον, ὅπου ἕνας Ἄγγελος λέγει εἰς τὸν Ἅγ. Ἰωάννην: «δεῦρο δεῖξω σοὶ τὸ κρῖμα τῆς πόρνῆς τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, μεθ' ἧς ἐπόρνυσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καί ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς» (17, 1-2). Καί μέ ὠδήγησε εἰς τὴν ἔρημον «ἐν πνεύματι», συνεχίζει νὰ διηγῆται ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής, ὅπου εἶδα μίαν γυναῖκα νὰ κάθεται εἰς τὸ κόκκινον θηρίον πού ἔκανε λόγον πρὶν, καί πού εἶχε ἑπτὰ κεφάλια καί δέκα κέρατα γεμᾶτα ἀπὸ ὀνόματα βλασφημίας.

Ἡ γυναῖκα ἦτο ντυμένη ἱμάτιον πορφυροῦν καί κόκκινον καί στολισμένη μέ πολλά χρυσᾶ κοσμήματα.

Κρατοῦσε στό χέρι τῆς ἕνα χρυσὸ ποτήρι γεμᾶτον ἀπὸ βδελύγματα καί ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς.

Στό μέτωπόν τῆς εἶχε ὄνομα γραμμένον: «**Μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καί τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς**» (17, 5).

Καί εἶδα τὴν γυναῖκα νὰ μεθᾶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καί τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ.

Καί ἐγὼ ἀπόρησα ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτό.

Καί ὁ Ἄγγελος μοῦ λέγει: «**Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καί οὐκ ἔστι, καί μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καί εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν**» (17, 8).

Ἦδη ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής χρησιμοποιεῖ τὸ ὄνομα Βαβυλῶν, ἀλλὰ τότε ἡ Βαβυλῶν δὲν ὑπῆρχε, μία Πόλις πού ἤσκησε φοβερὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς γῆς, καί ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ εἶχε γίνεαι αἰχμάλωτος τῆς.

Ὅμως, μέ τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα, ὁμοιάζε ἡ τότε Ρώμη μέ τὴν

καισαρολατρεία τῆς καί τὸ φοβερὸν ὄργιόν τῆς εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν.

Ὡς τόσοσὺν, πρόκειται περὶ εἰκονικῆς πόλεως, δηλαδή ἑνὸς κέντρου ἀποστασίας καί διαφθορᾶς πού ἐπιδρᾶ εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικά μῆκη καί πλάτη κατ' ἐμπνευσιν πάντα τοῦ Ἀντιχρίστου. Σήμερον «κέντρον» εἶναι ἡ «Δύσις» ὅχι ἐν ἐννοίᾳ γεωγραφικῇ ἀλλὰ πολιτιστικῇ πού ἐπηρεάζει ὄλους τοὺς πολιτισμούς τῆς γῆς.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ «κέντρον» τῆς ἀποστασίας, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

Ἀκούει ὁ Θεολόγος ἕνα Ἄγγελον νὰ κράζει μέ μεγάλη φωνή: «Ἐπεσεν, ἔπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καί ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καί φυλακὴ παντός πνεύματος ἀκαθάρτου...» (18, 2).

Καί τότε ἀρχίζει τὸ πένθος καί ὁ ὄδυρμός τῶν βασιλέων τῆς γῆς, καί τῶν ἐμπόρων καί τῶν ναυτικῶν διὰ τὸ κατάντημά τῆς.

Ὁ σημερινός μας κόσμος εἶναι ἕνας κόσμος βαβυλωνικός καί σάπιος πού ἐτοιμάζεται νὰ πέσῃ.

Καί τὰ κριτήριά του διὰ τὴν πτώσιν του;

Ἡ ἀθεΐα, ὁ ἀμοραλισμός, ὁ «στρῆνος», δηλαδή ἡ ἀλαζονία τοῦ βίου, μέσα εἰς τὴν πολυτέλειαν, τὴν ἀφθονίαν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τὴν σπατάλην, ὅταν ἄλλοι λαοὶ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν, πού δείχνει τὴν ἀβυσσαλέαν ἀσπλαγχνίαν τῶν ἀνθρώπων.

Καί ὅχι μόνον ὁ κόσμος αὐτός ὁ ἀποστάτης καί δαιμονικός βουλιάζει, ἀλλὰ ταυτοχρόνως γίνεται καί κατοικητήριον δαιμόνων, ὅπου βεβαίως ἀπουσιάζει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί ἡ εὐλογία.

Εἰς αὐτὸν τὸν καταρρέοντα κόσμον, ἀκούεται πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ: «Ἐξέλθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσῃτε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καί ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε» (18, 4).

Πρόκειται διὰ τὴν σχέσιν τῶν πιστῶν μέ τοὺς ἀπίστους.

Ὁ Θεός παραγγέλλει μίαν «ἐξοδον» τοῦ λαοῦ του, ἄλλοτε τροπικὴ, ἄλλοτε τοπικὴ.

Ὁ Νῶε, ὁ Λῶτ, ὁ Τωβίτ, εἶναι παραδείγματα τροπικῆς ἐξόδου.

Ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴν πολιορκημένην Χριστοκτόνον Ἱερουσαλήμ ὀλων τῶν Χριστιανῶν, εἶναι μία τοπικὴ ἐξοδος.

Ἡ ἐξοδος τῶν ἐσχάτων θὰ εἶναι καί τοπικὴ καί τροπικὴ, ἀνάλογα τὸ πῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον θὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετά ἀπὸ τὴν προφητικὴν καταστροφὴν τῆς νοητῆς Βαβυλῶνος ἠκούσθη εἰς τὸν οὐρανόν φωνὴ πολλοῦ ὄχλου πού ἔψαλλαν: «Ἄλληλουΐα ἡ σωτηρία καί ἡ δόξα καί ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι ἀληθινά καί δίκαια αἱ κρίσεις αὐτοῦ ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἣ τις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καί ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς» (19, 1-3).

Ἦδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν καί ἐκβασιν τοῦ δολοῦ δράματος τῆς πάλης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν ἀντιθέων δυνάμεων.

Ἄξιον πολλῆς προσοχῆς ἀπὸ ἐρμηνευτικῆς ἀπόψεως εἶναι ὅτι ἐφ' ἐξῆς ὁ Προφήτης Ἰωάννης ὁ,τι θά μᾶς περιγράψῃ δὲν ὑπόκειται εἰς χρονολογικὴν ἀλληλουχίαν, ἀλλὰ Πρώτην καὶ Δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, παρελθόν, παρόν καὶ μέλλον, προσεχές καὶ ἀπώτατον, ὅλα εὐρίσκονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα.

Ἐάν θά ἀναζητήσωμε χρονικὴν ἀλληλουχίαν κινδυνεύουμε νά ἀποδεχθῶμε χιλιαστικὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔχει καταδικάσει ἡ Ἐκκλησία μας, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν πνευματικωτέραν μορφήν.

Ὡς παράδειγμα, εἶναι ἡ μάχη τοῦ Ἀρμαγεδῶνος διὰ τὴν ὁποίαν θά γίνῃ καὶ πάλιν λόγος πῶς κάτω, χωρὶς νά σημαίνῃ ὅτι θά γίνῃ δύο φορές ἀλλὰ γίνεται δευτέρωσις περιγραφῆς χωρὶς νά ἀναζητοῦνται χρονικὰ στοιχεῖα.

Μέ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἄς προχωρήσωμε εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἱεροῦ κειμένου.

Ὑστερον ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐπτάδας πληγῶν καὶ τὰς ἀλλεπαλλήλους εἰκόνας τῆς Ἀποκαλύψεως, βλέπει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς ἀνοιγμένον τὸν οὐρανὸν ὄχι διὰ νά ἀποκαλυφθῶν τὰ μυστήρια τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ διὰ νά ἐμφανισθῇ ὁ Κριτὴς Χριστός, ὁ Κριτὴς συμπάσης τῆς Δημιουργίας, ὄρατῆς καὶ ἀοράτου.

Ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἵππος λευκός καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ εἶχε τὸ ὄνομα: «ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ» (19, 11-13).

Εἶναι ὁ Κριτὴς Χριστός πού ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰς οὐρανίους ἀγγελικὰς Δυνάμεις.

Εἰς τὴν συνέχειαν ὁ Ἅγ. Ἰωάννης βλέπει «τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ» (19, 19).

Πρόκειται διὰ μίαν δευτέραν ἀναφορὰν εἰς τὸν τελευταῖον τῆς ἱστορίας τρομερὸν πόλεμον τοῦ Ἀρμαγεδῶνος πού ἀνεφέρθη εἰς τὸ 16ον Κεφ., ὅπως καὶ τρίτη ἀναφορὰ θά γίνῃ εἰς τὸ 20όν Κεφάλαιον.

Πῶς πρέπει νά ἐννοήσωμε τὴν μάχην αὐτήν, πού θά εἶναι ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θά ἡγεῖται ὁ Ἀντίχριστος καὶ ὁ Ψευδοπροφήτης, ἐναντίον τοῦ ἱππέως Χριστοῦ - Κριτοῦ;

Πιθανῶς τὸ πρᾶγμα θά εἶναι ὅπως μᾶς τὸ περιγράφη προφητικὰ ὁ Ἰεζεκιήλ.

Ἀναφερόμενος εἰς τὸν Γώγ, ὅπου καὶ ἡ Ἀποκάλυψις εὐθὺς πῶς κάτω κάνει λόγον (20, 8), πρόκειται περὶ ταυτότητος θέματος, γράφει: «Τάδε λέγει Κύριος Κύριος τῷ Γώγ... καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ ἣ ἂν ἔλθῃ ἡ Γώγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ (ἐναντίον δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων) λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου... καὶ καλέσω ἐπ' αὐτὸν πᾶν φόβον, λέγει Κύριος, μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται (παγκόσμιος δηλαδὴ ἀλληλοσπαραγμός, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστασίας καὶ ἐχθρικῆς στάσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας) καὶ κρινῶ αὐτὸν θανάτῳ... καὶ πῦρ καὶ θεῖον

βρέξω ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλὰ μετ' αὐτοῦ» (Ὅπου εἰκάζεται ὅτι πρόκειται περὶ παγκοσμίου πολέμου καὶ ἀλληλοσπαραγμοῦ) (38, 17-22).

Ὡς πρὸς τὴν ἀδελφοκτονίαν πού σημειώνει ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ, θά μπορούσε νά πραγματοποιηθῇ μετὰ τῶν ἀντιθέων Δυνάμεων ὅπως μετὰ τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ ἀθέου Ὀλισμοῦ τῆς Δύσεως καὶ τοῦ ἀθέου Σιωνισμοῦ τῶν Ἑβραίων.

Ἐξ ἄλλου, μία τέτοια σύγκρουσις σήμερα εἶναι δυνατὴ καὶ ἀναμένεται.

Παρατηροῦμε ὅτι ἀρχηγὸς αὐτῶν τῶν στρατευμάτων θά εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καὶ ὁ Ψευδοπροφήτης, οἱ ὁποῖοι συλλαμβάνονται καὶ ρίπτονται ζῶντες εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός, τὴν αἰώνιαν κόλασιν, ὅπου τελικὰ ὁ Ἀντίχριστος καὶ ὁ Ψευδοπροφήτης φεύγουν ἀπὸ τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας.

Χωρὶς πάντα νά ὑπάρχῃ ἱστορικὴ ἀλληλουχία εἰς τὰ γεγονότα, ἀλλὰ περιγραφόμενα εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα, ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς βλέπει ἕναν Ἄγγελον ὁ ὁποῖος δένει μὲ βαρῦν ἄλυσίδα τὸν Δράκοντα, τὸν Διάβολον καὶ τὸν ἔρριψε εἰς τὴν ἄβυσσον ἐπὶ χίλια χρόνια.

Τὸ «δέσιμο» τοῦ Σατανᾶ δέν εἶναι τί ἄλλο παρά ὅτι μένει ἀνεργητος, μὲ ἀκρωτηριασμένη δύναμι, μὲ δέσμευσι τῆς τόλμης του, καὶ φυσικὰ μόνον διὰ τοὺς ἐν συνειδήσει βαπτισμένους Χριστιανούς, πού ὁ Χριστός μὲ τὴν πρώτην του Παρουσίαν τὸν ἔδεσε.

Τὰ χίλια χρόνια, εἶναι ἕνας στρογγυλὸς ἀριθμὸς πού φανερώνει τὸν μετὰ τῶν δύο Παρουσιῶν τοῦ Χριστοῦ χρόνον, ἢ τὸν χρόνον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δέν εἶναι 1000 χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου ὅπως διδάσκουν παλαιοὶ καὶ νεώτεροι Χιλιασταί.

Μετὰ ἀπὸ τὴν μακρὰν περίοδον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ θά ἔχουν ἀρχίσει νά κοσμικοποιῶνται, τότε θά λυθῇ ὁ Σατανᾶς γὰρ λίγο, ὅποτε θά ἔλθῃ ἡ μεγάλη ἀποστασία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας θά δράσῃ ὁ Ἀντίχριστος καὶ ὁ Ψευδοπροφήτης, καὶ εὐθὺς μετὰ ἡ Κρίσις καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας.

Ὅλα αὐτὰ συνοψίζονται εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀγγέλου: «Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἄβυσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν» (Ἀποκ. 17, 8).

Τὸ «ἦν» δηλ. ἦτο, σημαίνει τὸν πρό τοῦ Χριστοῦ χρόνον πού δροῦσε ὁ Διάβολος μὲ τὴν εἰδωλολατρείαν.

Τὸ «οὐκ ἔστι» δηλ. δέν ὑπάρχει, εἶναι ὁ χρόνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ χρόνος τῶν δύο τοῦ Χριστοῦ Παρουσιῶν ἢ ὁ χρόνος τῶν 1000 ἐτῶν.

Καὶ τὸ «μέλλει ἀναβαίνειν» δηλ. πρόκειται νά ἀνέλθῃ ἐκ τῆς ἄβυσσου, εἶναι τὸ «λύσιμος» τοῦ Διαβόλου καὶ εἶναι ὁ χρόνος τοῦ Ἀντιχρίστου, δηλαδὴ τὰ 3,5 χρόνια.

Τὸ δὲ «εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν» δηλ. ὅτι μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ Διά-

βολος πηγαίνει εις τήν ἀπώλειαν, τήν αἰώνιαν καί ὀριστικὴν πλέον κόλασιν.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά πού σημαδεύουν τό τέλος τῆς ἱστορίας, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης βλέπει εἰς τόν οὐρανόν «θρόνον μέγαν λευκόν καί τόν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ οὐ ἀπό προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός, καί τόπος οὐχ εὗρέθη αὐτοῖς» (20, 11).

Εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Χριστοῦ – Κριτοῦ ἐμφανῆς πλέον ἐνώπιον ὄλων τῶν λογικῶν κτισμάτων ὄρατῶν καί ἀοράτων καί πού εὕρισκεται μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς.

Εἶναι αὐτό πού γράφει ὁ Ἅπ. Παῦλος: «Ὅτι αὐτός ὁ Κύριος... καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ» (Α' Θεσ. 4, 16-17), ἢ αὐτό πού περιγράφει ὁ Κύριος: «Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καί συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τά ἔθνη...» (Ματθ. 25, 31).

Ἐν συνεχείᾳ μέ λιτάς, ἀλλά πολύ ζωηράς γραμμᾶς ὁ Ἅγ. Ἰωάννης περιγράφει τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, μικρῶν καί μεγάλων, καί κατὰ τήν ἡλικίαν καί κατὰ τά ἀξιώματα, καί καθ' οἷονδήποτε τρόπον, φυσικόν ἢ βίαιον ἀποθανόντων, νά δίδουν λόγον τῶν πεπραγμένων τῶν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ – Κριτοῦ, καί μέ βάσι τά ἀνοιγμένα βιβλία τῶν πράξεων τῶν πού εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ αὐτά θά συμβαίνουν εἰς χρόνον μηδέν, ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, δηλαδή ὀλόκληρον τό κτιστόν σύμπαν, θά περνᾷ ἀπό τήν φθοράν εἰς τήν ἀφθαρσίαν καί τήν ἀλλαγὴν τῆς μορφῆς εἰς νέαν μορφήν.

Καί γράφει ὁ Θεολόγος: «Καί εἶδον οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν· ὁ γάρ πρῶτος οὐρανός καί ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον· καί ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι» (21, 1).

Τό τέλος τοῦ ὄρατοῦ κτιστοῦ κόσμου εἶναι πράγματι καταπληκτικόν.

Τίποτα δέν θά ἐξαφανισθῇ ἀπό τήν οὐσίαν του, ὅλα θά ἔχουν ἀλλάξει εἰς τήν μορφήν των, τά πάντα θά ἔχουν περάσει ἀπό τήν φθοράν, δηλαδή τήν μεταβολήν, εἰς τήν ἀφθαρσίαν, τά πάντα θά δεχθοῦν τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καί ὅλα θά ἔχουν γίνῃ ὁ «χώρος» τῆς Καινῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Γράφει ὁ Ἅγ. Εἰρηναῖος: «Οὐ γάρ ἡ ὑπόστασις, οὐδέ ἡ οὐσία τῆς κτίσεως ἐξαφανίζεται (δηλαδή ἡ δομή καί ἡ οὐσία τῆς ὕλης) – ἀληθῆς γάρ καί βέβαιος ὁ συστησάμενος αὐτήν – ἀλλά τό σχῆμα παράγει τοῦ κόσμου τούτου, τουτέστιν ἐν οἷς παράβασις γέγονεν, ὅτι παλαιώθη ὁ ἄνθρωπος ἐν αὐτοῖς. Καί διὰ τοῦτο τό σχῆμα τοῦτο πρόσκαιρον ἐγένετο, προειδότης τά πάντα τοῦ Θεοῦ... παρελθόντος δέ τοῦ σχήματος τούτου... ἔσται ὁ οὐρανός καινός καί ἡ γῆ καινή» (Ἐλεγχ. Ψευδ. Γνώσεως Ἀποσπάσματα, ἀριθμός 96).

Ἐν συνεχείᾳ βλέπει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης νά κατέρχεται ἀπό τόν οὐ-

ρανόν μέσα εἰς τόν καινούργιον κτιστόν κόσμον, ἡ Πόλις Ἱερουσαλήμ, ὅχι ἡ ἱστορική, ἡ παλαιά, ἀλλά ἡ καινή, ἡ δοξασμένη πλέον Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πού εἰκονίζεται ὡς πόλις διότι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἄγγελους θά κατοικῇ ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός. Καί ἀκούστηκε φωνή ἀπό τόν οὐρανόν: «Ἴδου ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καί σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καί αὐτοὶ λαός αὐτοῦ ἔσονται καί αὐτός ὁ Θεός μετ' αὐτῶν ἔσται» (21, 3).

Εἰς αὐτήν τήν καινούργιαν Πόλιν, δηλαδή τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, δέν θά ὑπάρχει πλέον τό δάκρυ, τό πένθος, ἡ κραυγή, ὁ πόνος καί ὁ θάνατος, διότι τό πρῶτον σχῆμα, ἡ πεπτωκυία κατάστασις, ὀριστικά ἔχουν παρέλθει. Καί ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου Ἰησοῦς Χριστός εἶπε: «Ἴδου καινά πῶά πάντα» (21, 5). Μερίδα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ θά ἔχουν οἱ νικηταί τοῦ κόσμου καί τῶν παθῶν.

Ὅσοι στάθηκαν δειλοὶ εἰς τήν πίστιν, καί οἱ ἄπιστοι, καί οἱ διεστραμμένοι, καί οἱ φονεῖς, καί οἱ ἀνήθικοι, καί οἱ μάγοι, καί οἱ εἰδωλολάτραι, καί ὅλοι ὅσοι ἐξῆσαν τήν ψεύτικην καί ματαίαν ζωὴν, αὐτῶν ὄλων ἡ μερίδα θά εἶναι ἡ λίμνη πού καίει αἰώνια μέ φωτιά καί θείαφι, δηλαδή ἡ αἰώνια κόλασις, πού εἶναι ὁ δεῦτερος θάνατος, ὁ αἰώνιος τῶν ὑπάρξεων χωρισμός ἀπό τόν Θεόν.

Πλαί ὅμως εἰς τόν χαρακτηρισμόν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Καινῆς Ἱερουσαλήμ, ἐδόθη καί ὁ χαρακτηρισμός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ.

Καί βλέπει τώρα ὁ ἱερός Συγγραφεύς, ἕνα Ἄγγελον πού τοῦ λέγει: «Ἐλα νά σοῦ δεῖξω τήν Νύμφην, τήν Γυναῖκα τοῦ Ἀρνίου».

Καί τόν ὀδηγεῖ ἔκστατικά σέ ὄρος πολύ ὕψηλόν, καί ἐκεῖ τοῦ δείχνει τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, πού εἶχε τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Φωστήρας της, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τήν ὑπέρλαμπρον δόξαν του.

Εἶχε τεῖχος μέγαν καί ὕψηλόν, ἐνδεικτικόν τῆς αἰωνίου ἀσφαλείας της ἀπό τό κακόν.

Εἶχε δώδεκα πυλῶνες, πού εἶναι οἱ 12 Ἀπόστολοι καί ἡ ἀποστολική διδασκαλία τοῦ Εὐγγελίου διά τῶν ὁποίων εἰσερχόμεθα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς πυλῶνας φρουροῦν δώδεκα ἄγγελοι, εἰκόνα τῆς θείας προστασίας.

Εἰς τόν κάθε πυλῶνα, καί ἕνα ὄνομα γραμμένον ἀπό τά ὄνόματα τῶν Δώδεκα φυλῶν τοῦ Νέου Ἰσραήλ, ἀπό κάθε ἔθνος καί λαόν καί φυλὴν ὄλων τῶν αἰώνων καί ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ πόλις εἶναι τετράγωνη, πού στήν κάθε πλευρά της ὑπάρχουν τρεῖς πυλῶνες.

Οἱ τέσσερις τριάδες πυλῶνων εἶναι εἰκόνα διατάξεως τῶν τεσ-

σάρων τριάδων τῶν φυλῶν τοῦ παλαιοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον, μέ κέντρον τὴν Κιβωτόν τῆς Διαθήκης, σύμβολον ἐγκαιροκλήσεως τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα εἰς τὸν λαόν του.

Οἱ τέσσερις πλευρές, σύμβολα τῶν 4 Εὐαγγελίων πού περιχαρᾶκῶνουν τὴν Νέαν Πόλιν – Ἐκκλησίαν, καί τῆς καθορίζουν τὸ περιεχόμενον.

Ἡ τετραμερὴς διάταξις τῶν πυλῶν ἐκφράζει ἀκόμη τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Οἱ τέσσερις πλευρές τῆς πόλεως βλέπουν πρὸς τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὰ ὅποια ἱεραποστολικά ἀποτείνονται μέ τὸ κήρυγμα τόσον τοῦ Σταυροῦ, ἤτοι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως, ὅσον καί τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος πού ἐκπροσωπεῖται μέ τούς ἀνά τρεῖς Πυλῶνας.

Τὸ κήρυγμα, ὡς κήρυγμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁμοιομορφον, διότι καί οἱ 4 πλευρές ἔχουν ἐκάστη ἀνά τρεῖς πυλῶνας, πού εἶναι τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὴν τετραμερὴ διάταξι τῆς Πόλεως εὐρίσκονται οἱ 4 ιδιότητες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστόλικῆς.

Οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους εἶναι δώδεκα, ἡ θεμελιώδης διδασκαλία τῶν 12 Ἀποστόλων.

Τὸ μέτρον τῆς πόλεως εὐρέθη τετράγωνον σχῆμα, δεῖγμα τῆς ἀπολύτου τελειότητος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 πολύτιμους λίθους, καί ἡ πόλις ἀπὸ καθαρὸν χρυσάφι, δεῖγμα τῆς καθαρότητος καί τῆς πολυ-τελείας τῶν κατοίκων τῆς.

Ναὸς δὲν ὑπῆρχε εἰς αὐτήν, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶναι ὁ Ναὸς τῆς.

Ἀνάγκη ἡλιακοῦ φωτός δὲν ὑπάρχει διότι ἡ θεία δόξα τὴν φωτίζει.

Ἐκεῖ, τίποτε τὸ ἀκάθαρτον δὲν μπορεῖ νά εἰσχωρήσῃ.

Ἐκεῖ μέσα κυλᾷ τὰ κρυστάλλινα νερά του τὸ ποτάμι τῆς ζωῆς πού ἐκπηγάει ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου, πού θυμίζει τὸν ποταμὸν τοῦ παλαιοῦ Παραδείσου πού ἔχασαν οἱ Πρωτόπλαστοι.

Ὁ Μυστικὸς αὐτὸς Ποταμὸς, εἶναι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πού ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καί ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ.

Ὁ ποταμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκόμη ἡ αἰώνιος ζωὴ καί τὸ Ἅγιον Βάπτισμα πού ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας καί «ἐντεῦθεν καί ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ» δένδρον ζωῆς, πού ἀποδίδει αἰώνιους καρπούς, πού εἶναι ὁ Χριστός, καί πού ἱστορικὸς παλαιὸς τύπος ἦτο τὸ δένδρον τῆς Ζωῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ παλαιοῦ Παραδείσου.

Εἰς τὸν νῦν αἰῶνα, εἶναι τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου εἶναι ἡ θεογνωσία μέ ὄλην τὴν παραδεισιακὴν μακαριότητα.

Ἐκεῖ καί ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου, ὅπου οἱ πιστοὶ «ὄψονται τὸ Πρόσωπον αὐτοῦ» (22, 4), πού εἶναι ἡ αἰώνια θεωρία τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Καί οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ μέτωπά των, πού σημαίνει τὴν αἰώνιαν ἰδιοκτησίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, φέροντες δηλαδή τὴν αἰώνιαν δόξαν καί λαμπρότητα ἐπὶ τῶν προσώπων των, τὴν αἰώνιαν θέωσιν καί μακαριότητα.

Καί ἐρχόμεθα εἰς τὸν Ἐπίλογον τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως ὅπου βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι ἐρχεται ταχύ καί ὁ μισθὸς του φέρεται μαζί του διὰ νά ἀποδοθῇ κατὰ τὸν τρόπον πού ὁ κάθε πιστὸς ἐργάσθηκε εἰς τὴν ζωὴν του.

Βεβαιοῦται ἀκόμη, ὅτι ὁ ἐγγράφῃ εἰς τοῦτο τὸ Βιβλίον εἶναι ἀξιόπιστον καί ἀληθινόν.

Μία σπουδαία παραγγελία δίδεται εἰς τὸν Ἰωάννην: «Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς Προφητείας τοῦ Βιβλίου τούτου ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν» (22, 10).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νά μελετοῦμε τοῦτο τὸ Βιβλίον μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καί ἐσχατολογικῆς προσδοκίας, διότι ὁ καιρὸς τῆς ἐκβάσεως ὧν ἐγράφησαν εἶναι κοντινός.

Καί τελειώνει τὸ ὄλον Βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μέ τὸν αἰώνιον Διάλογον Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας πού ἐνισχύει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

«Ἐγὼ τὸ Α καί τὸ Ω, ὁ Πρῶτος καί ὁ Ἐσχάτος, ἀρχὴ καί τέλος...

Ἐγὼ Ἰησοῦς ἐπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς Ἐκκλησίαις.

Ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καί τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωῶνός.

Καί τὸ Πνεῦμα καί ἡ νύμφη λέγουσιν ἔρχου. Καί ὁ ἀκούων εἰπάτω ἔρχου. Καί ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καί ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν...

Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. Ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων Ἀμήν».

Ἄνοιξις 1984

Περί Ἀντιχρίστου

«Τά πρῶτα μὲν ἐπιείκειαν, ὡσανεὶ τις λόγιος καὶ συνετός, σωφροσύνην τε καὶ φιланθρωπίαν ὑποκρίνεται, σημείοις δὲ καὶ τέρασι τοῖς ἐκ μαγικῆς ἀπάτης ψευδέσιν Ἰουδαίους ὡσανεὶ Χριστός ὁ προσδοκώμενος ἀπατήσας, παντοίοις ὕστερον ἀπανθρωπίας καὶ παρανομίας ἐπιγραφῆσεται κακοῖς, ὡς πάντας ὑπερβαλέσθαι τοὺς πρό αὐτοῦ γενομένους ἀδίκους καὶ ἀσεβεῖς, φονικὴν καὶ ἀποτομωτάτην καὶ ἀνηλεῆ καὶ ποικίλην κατὰ πάντων μὲν, ἐξαιρέτως δὲ καθ' ἡμῶν τῶν χριστιανῶν τὴν διάνοιαν ἔχων. Ἐπί τρία δὲ ἔτη μόνα καὶ μῆνας ἕξ τὰ τοιαῦτα τολμήσας ὑπὸ τῆς δευτέρας ἕξ οὐρανῶν ἐνδόξου παρουσίας τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ Θεοῦ καταργεῖται, τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθοῦς, ὃς ἀνελῶν τὸν Ἀντίχριστον τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ τῷ τῆς γεέννης τοῦτον παραδώσει πυρὶ»

(Ἁγ. Κύριλλος Ἱεροσ., Κατήχ. ΙΕ', κεφ. ΙΒ').

«Τόν καιρόν μηδεὶς πολυπραγμονεῖτω. Οὐ γάρ ὑμῶν, φησὶν, ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ἔθετο ὁ πατήρ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ. Καὶ μὴ τολμήσεις ἀποφῆνασθαι τό ποτε ταῦτα γίνεται, μήτε πάλιν ὑπτιος κοιμηθῆς. Ἀγρυπνεῖτε γάρ φησὶν, ὅτι, ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ἁγ. Κύριλλος Ἱερ., Κατήχ. ΙΕ', κεφ. Δ').

«Τίς ἄρα μακάριος ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ μετ' εὐλαβείας μαρτυρῶν τότε; ὑπὲρ γάρ πάντας μάρτυρας ἐγὼ φημι εἶναι τοὺς τότε μάρτυρας, οἱ μὲν γάρ πρό τούτου μόνοις ἀνθρώποις ἐπάλαισαν, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀντιχρίστου αὐτῷ τῷ Σατανᾷ αὐτοπροσώπως πολεμήσωμεν».

(Ἁγ. Κύριλλος, Κατήχ. ΙΕ', κεφ. ΙΖ').

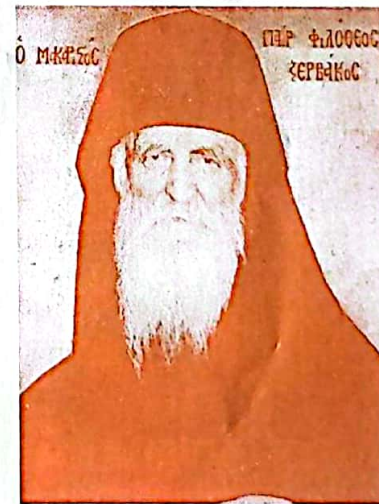
«Ἡ μισαδελφία, κατὰ τὸν Ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων, δίδωσι χώραν τῷ Ἀντιχρίστῳ. Προετοιμάζει γάρ ὁ Διάβολος τὰ σχίσματα τῶν λαῶν, ἵνα εὐπαραδέκτος γένηται ὁ ἐρχόμενος».

Ἁοιδίμου Γέροντος
ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΣΠΙΔΑ

ἤτοι:

Ἐγερτήρια Σαλπίσματα
Ὁμολογία Ὁρθοδόξου πίστεως
Πνευματικὴ Διαθήκη

«...Καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία καὶ οἱ τούτων ἄρχοντες εἰς τὰς παρούσας πονηρὰς ἡμέρας κοιμῶνται τὸν βαρύτατον ὕπνον τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ραθυμίας, καὶ εἴαν δὲν ἐξυπνήσουν, ἐξυπνήσουν δὲ καὶ τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν εἰς μετάνοιαν, εἰς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν καλῶν ἔργων, θά δώσουν λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως καὶ θά τιμωρηθοῦν».

(Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος)

Ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1992

Σελίδες 112. Τιμᾶται δρχ. 500, σὺν 50 δρχ. ταχυδρομικᾶ

22

**ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ,
ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ
Β' ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Κατά τήν Καινήν Διαθήκην,
τούς θεοφόρους Ἁγίους Πατέρας
καί
συγχρόνους ἐναρέτους κληρικούς

Ἐκδοσις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Σελίδες 336. Τιμᾶται δρχ. 1.500, σύν ταχυδρομικά 100 δρχ.